MAY 17, 1968 — No. 853 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

GEZOND EN NIET GEZOND

Koningin Wilhelmina heeft eens geweigerd het parlement te openen en de troonrede voor te lezen, toen op dezelfde dag een betoging van de S.D.A.P. was aangekondigd, die op het Binnenhof zou eindigen met de aanbieding van een petitionnement aan de voorzitter van de Tweede Kamer. Minister Heemskerk moest toen die taak overnemen. Daarover is nogal enige deining geweest. Zelfs een goedmoedig man als de oud-gouverneur Idenburg, evenals Heemskerk anti-revolutionair, was van mening, dat de minister-president dit had moeten weigeren door de Koningin eenvoudig voor een fait accompli te stellen.

Men had hier een van die fijne "kneepjes" in de verhouding van een constitutionele koningin en de verantwoordelijke minister. Sinds 1912 is ook op dit gebied heel wat veranderd. Minister-president De Jong wees in de gelukwens ter gelegenheid van koningin Juliana's verjaardag daarop. Na de gelukkige moeder en grootmoeder te hebben gefeliciteerd zeide hij:

"Ik wil opmerken, dat bij alle vernieuwingsdrang die zich thans op politiek gebied in ons land openbaart, bij alle behoefte aan andere staatkundige vormen en verhoudingen, het koningschap niet of nauwelijks in discussie is. Wij beseffen, juist in tijden van verandering, dat wat in ons staatsbestel van wezenlijke waarde is, behouden moet blijven voor de toekomst als vast punt in de vaak verwarrende veelheid van verschijnselen. Ons koningschap heeft veel van zijn romantische glans verloren, dat is goed en gezond, omdat het tegelijk aan menselijkheid heeft gewonnen. Deze menselijkheid kan het tegenwicht zijn tegen een toenemende verzakelijking en mechanisering van het staatsbestuur, die de burger zo vaak een gevoel van vervreemding bezorgen." Gouden appelen in zilveren gebeelde schalen, zou de Spreukendichter van deze rede zeggen.

De menselijkheid, zoals minister De Jong bedoelde, kwam ten volle aan het licht bij het defilé voor het paleis Soestdijk. Op het terras de koninklijke familie incluis de een-jarige prins Willem Alexander, die later achter het raam in de armen van zijn moeder met de duim in de mond in slaap viel.

Een lange bonte stoet van 70 verenigingen, uit alle delen van het land marcheerde voorbij de jarige landsmoeder en haar man en kinderen. De uitbeelding ervan in kleur op de t.v. was eenvoudig schitterend.

Op Koninginnedag volgt 1 mei, de dag van de arbeid. Heeft de viering hiervan ook aan menselijkheid gewonnen?

In Nederland kan men nauwelijks meer van een viering spreken. De Partij van de Arbeid liet evenals de socialistische vakbeweging de zaak blauw blauw. Alleen in Amsterdam werd door wat jeugd en meelopers, georganiseerd door de Pacifistisch Socialistische Partij, een kleine betoging opgezet, die toch weer op een rel uitliep, waarbij de politie moest optreden.

De P.v.d.A. hinkt nog steeds op twee gedachten. Haar invloed taant. Wat moet zij nu? Naar links of naar rechts? Links betekent in onze dagen: geen puur socialisme, doch revolutionair sentiment met demonstraties en geweld. Het grootste deel van de Partij wil die kant niet op, maar een roerige kleine groep wel. De nieuwe leider, de heer Den Uyl, eet soms van twee wallen, oogst echter weinig succes.

De vernieuwing die men op het terrein van de staatkunde wenst, biedt nog weinig uitzicht en schept meer verwarring dan duidelijkheid.

* * *

Economisch is de situatie in ons land ook niet overduidelijk. De president-directeur van de Nederlandse Bank heeft in zijn jaarverslag de puntjes op de i gezet. Hij waarschuwde met klem tegen het nog steeds dreigende gevaar van het opnieuw oplaaien van overbestedingen en inflatie. Om de werkgelegenheid te beschermen mag de loonstijging niet boven de groei van de nationale productie uitgaan, nl. 4 à 5%.

De reactie van de vakbeweging schiet een beetje uit de richting. De leiders daarvan kunnen de feitelijke juistheid natuurlijk niet ontkennen. "De Gids" van het C.N.V. gooit het nu over een andere boeg en schrijft, dat werkloosheid meer is dan 'n stukje economie. De schrijver mist de zorg voor een eerlijke verdeling van lasten zowel in het regeringsbeleid als in het verslag van prof. Zijlstra. Al eerder schreef "De Gids" dat de aandeelhouders wel hun dividend krijgen en de arbeiders de loonsverhoging niet gegund wordt.

Ontegenzeggelijk zitten vakverenigingsleiders in een moeilijk parket. Naarmate de welstand van de arbeiders toeneemt, trekken zij zich minder van hun bonden aan. De strijdlust ebt weg. Het is onjuist te schrijven, wel dividend, geen loonsverhoging. Integendeel, vele ondernemingen passeren het dividend, de aandeelhouders krijgen dan niets. De arbeiders krijgen *elk* jaar loonsverhoging en zijn met de ambtenaren de categorie van het Nederlandse volk die een *welvaartsvast* inkomen heeft.

Of de werkloosheid niet meer is dan een stukje economie? Uiteraard!

Maar het hangt er maar van af, hoe men die werkloosheid aanpakt, grondig, structureel of met lapmiddelen. Naar onze mening hebben de regering en prof. Zijlstra een juister begrip in dit opzicht dan "De Gids".

Het minimumloon zal per 1 juli a.s. worden verhoogd van f131 tot f135 per week. Het minimum is gebonden aan een gemengde index van lonen en prijzen.

Ook hierop werd weer critiek uitgebracht.

Overigens poogt de regering op velerlei manier de werkgelegenheid te stimuleren, door vestiging van een grootbedrijf, dat als een nieuwe industriële motor in het herstructureringsgebied van Zuid-Limburg moet dienen, door steun aan de wollen stof industrie in Tilburg, door ruilverkaveling in de landbouw. Uiteindelijk moet het bedrijfsleven zelf door een goede order-portefeuille die werkgelegenheid bieden. De strubbelingen in de E.E.G., nu weer op het gebied van de zuivelmarkt, doen zien dat we nog lang niet aan een gemeenschappelijke Europese markt toe zijn. Het nationaal belang domineert. Heel duidelijk spreekt dat uit de belemmeringen die Duitsland het Nederlandse vrachtvervoer in de weg heeft gelegd. De Nederlanders, eens de vrachtvaarders van de wereld, zijn na de oorlog de vrachtvervoerders van Europa geworden. Door een beperking van het aantal vergunningen heeft de Duitse regering aan het autovrachtvervoer door Nederlandse ondernemers grote schade aangericht. Het Nederlandse Ministerie van Verkeer en Waterstaat heeft nu de totstandkoming van een algemene regeling in de zes E.E.G. landen afhankelijk gesteld van een tegemoetkoming van Duitse zijde. De praktijk leert hoe moeilijk een politieke en economische integratie tussen zes landen tot stand komt, hoe zelfs in een klein land als het onze de groepsbelangen een gezond beleid in de weg staan.

Cn.

PALEIS SOESTDIJK: Bloemendefilé op 30 april. De koningin, prinses Christina, prince Willem-Alexander, prins Claus, prins Bernhard, Pieter van Vollenhoven en prinses Irene.

PALEIS SOESTDIJK: Links prins Willem-Alexander op de schoot van zijn moeder achter een van de ramen. De kleine prins kijkt een beetje bedremmeld naar de drukte in de paleistuin. Rechts de kleine prins op de arm van zijn vader, die naar een luchtmacht-helicopter wuift.

De droom van Indonesische jongeren is STUDEREN

Vier weken geleden zwierf Jan J. van Capelleveen, in het kader van de Nederlandse aktie "Kom over de Brug", door Indonesië. Hij beklom de berg Senea in Toradjaland op Celebes, bezocht veraf gelegen kampongs op Java en stak in Noord-Sumatra het Toba-meer over. En overal waar hij kwam ontmoette hij jonge mensen.

De aktie "Kom over de Brug" moest 20 miljoen gulden bijeen brengen voor 140 diaconale- en zendingsprojekten in de gehele wereld. Een deel van dat geld zal gebruikt worden om in Indonesië studenteninternaten te stichten.

Diep in zijn hart zette Van Capelleveen een vraagteken achter dat laatste plan. Is het wel goed om studenten in onze tijd te willen bemoederen? Zou dat geld niet beter besteed zijn aan bibliotheken, leeszalen en studieruimten?

In zekere zin is dit verhaal een bekeringsgeschiedenis, niet van een van de tienduizenden jonge mensen die op het ogenblik in Indonesië tot geloof komen, maar van een Nederlandse journalist. Als hem gevraagd zou worden een projectenlijst op te stellen in volgorde van belangrijkheid, dan zou hij studenteninternaten voorop stellen. Hier is de reden waarom:

Wie is de premier van Engeland?

Antwoord: John Bull.

Wie waren Mozart en Chopin?

Antwoord: Twee profeten uit het Oude Testament.

Wat is het Kremlin?

Antwoord: De ambtswoning van de Amerikaanse president.

Hoever liggen de Reformatie en de Russische revolutie uiteen?

Antwoord: Drie kilometer.

Deze antwoorden werden gegeven tijdens de toelatingsexamens van de Theologische Hogescholen in de Indonesische steden Rante Pao en Djokjakarta.

Een meisje werd afgewezen met onder andere een drie voor Engels. Ze vond het natuurlijk jammer, maar zo heel erg was het nu ook weer niet. Ze had immers een goede baan: Lerares Engels aan een middelbare school.

En toch droomt iedere Indonesische jongen en ieder meisje in de Gordel van Smaragd ervan om naar een middelbare school te gaan en zo mogelijk naar een universiteit. Hoe arm de ouders ook zijn, hoe ver ze ook weg wonen van een grote stad, de oudste zoon zal en moet studeren.

Zijn ouders verkopen daar graag hun karbouwen voor en spannen zichzelf voor de ploeg. Ze sparen letterlijk de rijst uit hun mond en laten de jongere kinderen maar wat langer met een opgelapte broek en een vaal gewassen hemd rondlopen.

Als hij zijn laatste examen heeft afgelegd, moet hij zo spoedig mogelijk een baan hebben. Dan moet hij zorgen dat zijn jongere broer of zusje ook de kans krijgt om zichzelf verder te ontwikkelen. En als die klaar is zorgen ze samen voor de jongere kinderen. Want in de ogen van Indonesische ouderen en jongeren is kennis macht, geld, invloed en toekomst.

Vroeger bepaalde het aantal karbouwen de rijkdom van een Indonesische boer. Nu wordt zijn sociale positie afgemeten naar de opleiding die hij heeft ontvangen. De doctorandi zijn de bloem van deze nieuwe natie.

Baron

Neem radja Intan Joesoef, student in de rechten aan de universiteit van Djokjakarta. Vergis je niet in zijn titel van baron. Die betekende iets in de Nederlandse tijd, toen zijn vader nog een jonge vorst was. Maar hij bleef de Hollanders te lang trouw. Toen Indonesië zelfstandig werd, verloor hij zijn leidinggevende positie. Nu is hij een eenvoudige boer in het armste gebied van Sumatra, waar de rijst 150 roepia per kilo kost en waar een ambtenaar gemiddeld 500 roepia in de maand verdient, dat is f 6.60.

Maar Intan moest studeren. En dat wilde hij ook. Aan welke universiteit zou hij zich straks laten inschrijven? Medan? Liever een school met meer naam. Djakarta? Daar wordt veel gedemonstreerd en weinig gestudeerd. Djokjakarta? Dat was het. Dat is een rustige stad, waar hij niet snel zou worden afgeleid. Want zijn studie moest snel gaan, omdat zijn vader maar heel weinig geld bezat om hem te laten studeren.

Maar Intan kon zich nog niet laten inschrijven als student. In de streek waar hij woonde was alleen maar een driejarige SMP, een soort gemakkelijke mulo. Hij moest eerst nog naar de driejarige vervolgschool, de SMA, vergelijkbaar met de bovenbouw van onze middelbare scholen. Maar het lukte allemaal.

Toen ik Intan vorige maand in Djokjakarta ontmoette, was hij al

(Vervolg op pag. 5)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Call received

from Owen Sound, Ont., A. VandenEnde of Welland Junction, Ont.

Declined

for Chilliwack, B.C. and Clinton, Ont., A. De Jager of Sarnia II, Ont.

INSTALLATION REV. J. DE JONG

On the evening of Friday May 3 the installation took place of Rev. John De Jong, former minister of the C.R.C. of New Holland, S. Dakota. This was a happy occasion for the Essex CRC. We are thankful to God that He has answered our prayers and that, once again, we could welcome a pastor of our own.

The installation service was conducted by the Rev. D. Kwantes of Windsor, Ont. His sermon was based on Jeremiah 1:9 and 10. The Rev. Van Weelden of Chatham made the charge to Rev. De Jong and thereafter the congregation was charged by Rev. Kwantes.

After the benediction by Rev. De Jong, delegates were given the opportunity to address the assembly. The vice president of the Essex CRC consistory, Mr. F. Middel, welcomed the family De Jong on behalf of the congregation. A special word of thanks was directed to the counsellor, Rev. Kwantes, for the many hours devoted to our congregation during the vacancy.

After the service and during the serving of refreshments many found the opportunity to shake hands with the Rev. and family De Jong.

On Sunday, May 5, Rev. De Jong held his introductory sermon based on Isaiah 62:1: "For Zion's sake will I not hold my peace and for Jerusalem's sake I will not rest."

We hope that God will give Rev. De Jong the guidance, the courage and the health to fulfil this promise.

H. Postma, clerk

Berichten uit Nederland

DS. RULLMANN TREEDT UIT ACTIEVE ZENDINGSDIENST

Na bijna veertig jaar voor de gereformeerde zending te hebben gewerkt, treedt Ds. J. A. C. Rullmann Sr. uit Baarn per 1 juli a.s. uit de actieve dienst. Hij is op het ogenblik nog waarnemend rector van het Zendingsseminarie in Baarn.

Ds. Rullmann begon zijn werk in 1924 in Indonesië, waar hij eerst vijf jaar predikant was van de gereformeerde kerk in Djakarta. Daarna ging hij over naar de zending als missionair predikant in het gebied van Banjumas. In 1938 werd hij benoemd tot docent aan de Theologische School te Jogjakarta en hij bekleedde deze functie tot 1953.

In 1954 kreeg Ds. Rullmann emeritaat. Terug in Nederland werd hij belast met de leiding van de vooropleiding van zendingsarbeiders. Ook werd hij betrokken bij de opzet van het gereformeerde zendingswerk in Zuid-Amerika. Van 1960-61 woonde hij in Buenos Aires voor de opbouw van het eigen zendingswerk van de gereformeerde kerken in Argentinië en Brazilië. Ook was hij hier adviseur bij de zelfstandigwording van deze kerken.

•

OPENING RECREATIECENTRUM VOOR GEHANDICAPTEN

Een geheel nieuw recreatie-centrum, speciaal voor vakanties van lichamelijk gehandicapten, wordt op 15 juni geopend bij het conferentie-oord van de gereformeerde kerken "De Blije Werelt" in Lunteren. Op dezelfde dag reeds zullen de eerste groepen gasten arriveren in het centrum, dat allerlei speciale voorzieningen heeft ten behoeve van gehandicapten. De bouw kostte rond f 1.250.000.

Het centrum is verbonden met het bestaande conferentie-oord. Dit beschikt thans over meer dan honderd logeerkamers, waarin plaats is voor ruim tweehonderd gasten. Ook is een nieuwe recreatiezaal gebouwd, alsmede een filmzaal. Er zijn aparte buitenterrassen aangelegd, op een dakterras vindt men een societeitsruimte.

Met de vakantieweek voor invaliden begint een nieuw stuk werk op "De Blije Werelt". Bovendien wordt het reeds jaren bestaande vakantiewerk voor bejaarden en huisvrouwen aanzienlijk uitgebreid. Dit jaar zal men ruim tweeduizend deelnemers ontvangen. Wat de speciale weken voor invaliden betreft: er worden er acht georganiseerd en aan iedere week nemen 35 gehandicapten deel, waarbij dan voor de verzorging 25 stafleden komen.

De droom van Indonesische jongeren is STUDEREN

(Vervolg van pag. 1)

zeven jaar van huis. Reeds vier jaar stond hij ingeschreven aan de universiteit en het einde van zijn studie komt in zicht. In de eerste jaren ontving hij regelmatig geld, maar nu heeft de doorgaande devaluatie vaders laatste spaarcenten weggevreten.

Vaak ontvangt hij maandenlang geen cent. Soms krijgt hij wat geld van een bevriende zendeling bij wie hij ter catechisatie gaat. Soms ook werkt hij een paar maanden om zijn collegegeld te betalen of voor een nieuwe broek of een paar noodzakelijke boeken.

Naar huis

Al die jaren was Intan niet thuis geweest. Hij verlangde er naar om zijn vader eens te zien, en zijn moeder, zijn broers en zusjes. Die zouden wel groot geworden zijn. Hij was zelf ook veranderd. Zijn studie had hem vervreemd van het geloof dat hij van huis uit had meegekregen. Hij was een zoeker geworden, tot hij in aanraking kwam met de christelijke boodschap. Het evangelie gaf een antwoord op de vragen, waarmee hij zolang geworsteld had. Al een jaar lang volgde hij catechisatie en nu verlangde hij ernaar om gedoopt te worden.

Eén ding echter stond voor hem vast: Die grote stap zou hij niet nemen zonder toestemming van zijn vader. Die had er recht op om mede zijn toekomst te bepalen; had hij niet jaren voor hem krom gelegen? Dat was geen zaak om per brief af te handelen. Hij moest en zou naar huis.

Maar dat kon toch? Had zijn neef in Djakarta hem niet al lang geleden geschreven, dat hij ook naar Sumatra wilde en dat Intan mee zou kunnen als hij er voor voelde. Zijn besluit was genomen. Op een dag, enkele maanden geleden, ging hij liftend op weg. Toen hij in Djakarta aankwam stond het huis van zijn neef leeg. Die was al weken geleden vertrokken. Intan sliep die nacht in een portiek.

Er zat niet veel anders op dan tijdelijk werk te zoeken. Hij bofte trouwens, want de volgende dag kon hij al beginnen voor 20 roepia per dag en twee maaltijden. Tien dagen lang sjouwde hij stenen en toen had hij precies genoeg om de boot te mogen bezichtigen die naar zijn geboortestreek voer. Let wel: Hij mocht hem bezichtigen, niet er mee reizen. Daar had hij nog geen geld voor.

Verstekeling

Maar toen hij eenmaal aan boord was, had hij de moed niet om er ook weer af te gaan. Hij verstopte zich achter een stapel kisten en hield zich schuil tot de boot helemaal in open zee was.

Na twee dagen werd hij gesnapt. Een paar sterke matrozen sleepten hem naar de kapitein, een grote donkere Ambonees: "We zullen je leren verstekeling te spelen", gromde de man, "op het eerste het beste onbewoonde eiland zet ik je aan land. Dan zie je maar hoe je verder komt. Laat je bagage maar eens zien."

Veel bagage had hij niet. Zijn plunjezak was een oude meelbaal. Daar zaten alleen een reserve broekje, een hemd en twee boeken van prof. dr. J. Verkuyl in. De kapitein pakte een boek op, begon er in te bladeren en het duurde niet lang of hij zat er verdiept in te lezen. Intan kuchte eens. Hij kuchte nog eens. Eindelijk keek de kapitein op.

"O, ben jij daar nog," bromde hij. "Ben jij een christen?" Intan knikte. Eigenlijk was het niet helemaal waar, want hij was nog niet gedoopt, maar hij was immers bezig om christen te worden.

Toch vond hij het maar eerlijker om ook te vertellen, dat hij op weg naar huis was om zijn vader toestemming te vragen om zich te laten dopen. "O,' 'zei de kapitein, en hij gromde niet langer, "ik ben ook een christen en dan moeten we elkaar als broeders helpen. Ik heb deze beide boeken nog niet gelezen. Als ik ze mag lezen, mag jij mee naar Riouw." Zo kwam Intan toch thuis en hij kreeg toestemming om zich te laten dopen.

Maar nu duikt een nieuw probleem op, een probleem waar honderden leerlingen van middelbare scholen en studenten mee zitten. Op het ogenblik deelt hij nog met zeven andere studenten een kamer in een islamitisch studentenhuis. Daarin staan drie tafels om aan te werken en er hangt een elektrisch pitje van 75 Watt. Maar vergeleken bij honderden anderen is hij goed af. Als hij zich volgende maand laat dopen, wordt hij vast zijn kamer uitgezet. Zijn medestudenten beginnen hem nu al te sarren. Waar moet hij dan heen?

De weinige christelijke studentenhuizen van Djokjakarta nemen op het ogenblik jonge mensen op, die zich in 1965 hebben laten plaatsen op een wachtlijst. Zal hij straks in een portiek moeten slapen en moeten studeren onder een straatlantaarn? Hij zou de enige niet zijn.

Bamboehutjes

In Rante Pao hebben jonge mensen die daar op de middelbare school gaan, het probleem op een geheel eigen wijze opgelost. Heen en weer naar huis gaan was niet mogelijk. Sommige jongeren moeten meer dan tien uur lopen om thuis te komen. Aan de rand van het stadje hebben ze nu van bamboe kleine hutjes gebouwd, iets groter dan hondehokken.

Licht hebben ze niet. Ze slapen op een tikar, een bamboe slaapmatje, op de kale grond. Het weekeinde gaan ze naar huis en zondagsavonds komen ze terug met wat rijstgarven. Die moeten ze zelf in de zon drogen, dan dorsen, wannen en koken. Niemand kijkt naar hen om. Ze wonen er als jongens en meisjes door elkaar. Na zes uur kunnen ze niet meer studeren, want dan is het donker.

Toen ik op een zondagmiddag tussen die armoedige hutjes stond, waren opeens de antwoorden op de vragen van het toelatingsexamen niet zo heel erg grappig meer. Ik vroeg me af wat er van mijn studie terecht gekomen zou zijn, als ik onder die omstandigheden had moeten studeren. Het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen, zeggen wij. Nu weet ik dat er veel sterkere benen voor nodig zijn om onder die omstandigheden toch af te studeren.

Evangeliseren

Wat mij het meeste opviel? Dat onder die omstandigheden christenjongeren toch nog tijd vinden om te gaan evangeliseren. Zij zeggen niet: Wij zijn te arm. Ze weten dat ze hun bijdrage moeten leveren.

Ergens hoog in de bergen bij de Karohoogvlakte trof ik in een kleine kampong twaalf studenten aan van de universiteit van Medan. Ze hadden hun twee maanden zomervakantie gegeven om daar de mensen te helpen. 's Morgens vroeg trokken ze er met de bevolking op uit om de sawa's te bewerken en de jonge paddi te planten. Als de mensen hun siesta hielden 's middags, hielpen ze een gezin een nieuw huis te bouwen.

En 's avonds leerden zij de kinderen bijbelverhalen, of ze gingen ergens in een kamponghuisje van de Here Jezus vertellen, of ze belegden een grote bijeenkomst onder het afdak, waar overdag de markt wordt gehouden. Reeds tien gezinnen hebben in die kampong de doop aangevraagd.

Of ik denk aan het "teiner-team" in Nalen op Midden-Java. Iedere avond trekken deze jonge mensen er op uit met hun gamelan-instrumenten. Maar hun kleine zangeres zingt niet de oude Javaanse legenden. Ze heeft de bijbelverhalen bewerkt en zingt die nu op de oude Javaanse melodieën. Deze jonge mensen hebben hun eigen manier gevonden om het evangelie uit te dragen. Want zij hebben iets ontdekt. Vroeger zeiden zij met de duizenden anderen: "Kennis is macht". Maar nu weten zij van een andere "kennis", de kennis van het geloof. En die willen zij voor alles uitdragen.

Uit: "Actie".

Drie Zonen

In Leeuwarden kan men een straatnaambordje op de hoek van een huis vinden: "Gebroeders Wierdastr." De vluchtige voorbijganger schenkt er geen aandacht aan, maar wie Leeuwarden kende in de laatste dagen van het Duitse bewind, in april 1945, weet dat aan die naam een hele historie is verbonden. Het Leeuwarder stadsbestuur heeft door een straat naar de drie gebroeders te noemen, hun nagedachtenis willen eren. En terecht. Niet alleen Leeuwarden, maar heel Nederland kan trots zijn dat er zulke mensen geweest zijn als de gebroeders Wierda. De enig levende van het gezin Wierda, Mevrouw Wierda-Ynzonides, woont thans in Wolvega. Ter gelegenheid van Moederdag vertellen wij iets van de lotgevallen van haar zoons. Zij moet als moeder ontzettend veel missen, maar door het releveren van de gebeurtenissen van 1945 willen wij haar, ook vanuit Canada, de verzekering geven, dat Nederlanders en oud-Nederlanders trots zijn op de moeder van zulke jongens.

Mark was de oudste van de vier jongens. Hij was 27. Daarop volgde Klaas, die bijna 24 jaar oud was. En dan kwam Hyltje, een jongeman van 20 jaar. Alle drie studenten, de oudste was bijna klaar voor dominee. Een jongere broer, die toen nog te jong was om aan het illegale werk deel te nemen, is later dokter geworden. Enkele jaren geleden is hij overleden.

Hyltje, de jongste van de drie, was eigenlijk alleen maar zijdelings bij het ondergrondse werk betrokken. Hij verleende hand- en spandiensten. Hij wist wel van allerlei wat zijn broers deden, maar practisch deed hij niet mee. Men was in de ondergrondse beweging uiterst voorzichtig en men nam geen risico's. Iemand van twintig jaar werd doorgaans aangezien als te jong om met de grote geheimen vertrouwd te raken juist in geval hij in handen van de vijand vallen zou en zou gaan spreken.

Klaas was meer ingevoerd. Tallozen heeft hij geholpen met het zoeken van een onderduik-plaats, met bonkaarten, levensmiddelen en geld. Hij ging stil zijn weg. Hij was een rustig, gesloten type, die echter precies wist wat hij deed en die dit deed uit een diepe geloofsovertuiging.

Mark daarentegen was een levendige jongeman, met een hartstochtelijke belangstelling voor het verzet tegen de Duitsers. Zo sterk was zijn dadendrang, dat de leider der illegaliteit wel eens vreesde dat er brokken gemaakt zouden worden. Om die reden had men hem ook niet op de hoogte gebracht van de overval op de gevangenis te Leeuwarden op 8 december 1944. Maar Mark wist er toch alles van. En hoewel hij niet aan de overval meedeed, ging hij kijken hoe het afliep. En met grote voldoening is hij ooggetuige geweest van het succes van deze overval.

Moeder Wierda was, meer dan haar man, het centrum. Zij wist wat haar jongens deden en haar jongens wisten op wie zij konden leunen in moeilijke ogenblikken.

Het is Mark Wierda geweest, die de explosieven onder het postkantoor in Leeuwarden heeft vervangen door blokjes hout. Het postkantoor was ondermijnd en dat wist Mark. Hij wist van het duivelse plan om dit gebouw op te blazen, wanneer de Duitsers de aftocht zouden blazen. Daardoor is dit gebouw gespaard gebleven, maar Mark heeft het zelf niet meer mee mogen maken.

Het was een week voordat de Canadezen Leeuwarden binnentrokken, dat de Sicherheitsdienst een razzia hield in Friesland's hoofdstad. Vertrouwend dat alles wel veilig was heeft een BS-er onder martelingen iets losgelaten. Via deze informatie kwamen de Duitsers aan het adres waar Mark aanwezig was. Zij hadden hun vijand. Hij moest mee naar zijn huis, waar huiszoeking werd verricht. Daar werd helaas het een en ander gevonden en behalve het materiaal werden ook de twee andere broers, Klaas en Hyltje, meegenomen. Toentertijd was Friesland vol illegale acties. Vernielingen van bruggen en spoorwegemplacementen waren schering en inslag. Men wist, dat het op het einde liep. Men werd vrijmoediger. Als tegenactie vonden de Duitsers dat zij maar eens een goed voorbeeld moesten stellen om te doen zien hoezeer zij de situatie nog in de hand hadden. En zo werden de drie gebroeders Wierda bij Dronrijp zonder vorm van proces neergeschoten.

Een moeder verloor op één dag drie van haar zonen. Later is eveneens haar man gestorven en weer later haar laatste zoon. Zij is nu alleen. Maar zij heeft in haar moederschap een groot aandeel gehad in de bevrijding van het vaderland. Zij is de moeder geweest van drie van Neerland's grootste zonen.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

STUDENTEN-RELLETJES

Vrijwel dagelijks maakt de krant melding van studenten, die het recht in eigen hand nemen. Het schijnt aanstekelijk te werken. En het werkt internationaal, in democratische zowel als communistische landen. Japan, Canada, Nederland, Denemarken, Zwitserland, West-Duitsland, Italië, Spanje, Tunis, Mexico, Ethiopië, België, Polen, Egypte, Tsjecho-Slowakije, Frankrijk. En misschien hebben wij er toch nog wel een of meer overgeslagen.

Wij mogen er ons over verbazen, maar eigenlijk is het niet zo vreemd. De vaders van de studenten geven immers het voorbeeld? Als een groep mensen tegenwoordig ergens ontevreden over is, gaan ze een protestmars houden of gaan ze op de straat zitten om het verkeer te blokkeren. En als onderwijzers menen meer salaris te moeten hebben, gaan ze staken en moeten niet alleen de scholen worden gesloten, maar wordt de scholieren geleerd hoe een minderheid een meerderheid de wet kan voorschrijven.

De lucht zit er vol van. Ondanks alle geroep om vrede en broederschap neemt het verzet toe. Is het dan wonder dat dit overslaat op de universiteitscampus? Zo de ouden zongen, piepen de jongen. En een ieder die wind zaait, zal storm oogsten.

Wij willen niet ontkennen, dat sommige van de grieven van de studenten gegrond zijn. Het is best mogelijk dat sommige universiteiten aan een democratische hervorming toe zijn. Men leidt de studenten op tot leidinggevende posities. Dan is het wijs om met hun mening en advies rekening te houden. Maar studenten moeten eveneens weten, dat anarchie nimmer orde op zaken brengt.

Hoe zullen de studenten weten wat gehoorzaamheid aan de wet is, hoe zullen de kinderen weten wat gehoorzaamheid aan de wet is, als de ouders hun kinderen in woord en daad niet voorgaan in deze gehoorzaamheid?

D.F.

★ ★ ★

HOE EN WAAROM

Wetenschapsmensen worstelen vaak met het probleem hoe hun wetenschap is te verenigen met het christelijk geloof. En gelovige mensen zitten vaak met het probleem hoe hun geloof te verzoenen is met de vindingen der wetenschap. Daar is het laatste woord bij lange na nog niet over gesproken.

Men kan het probleem echter overschatten. Het is opvallend hoeveel wetenschappelijken van formaat de laatste tijd openlijk van hun christelijk geloof getuigenis geven. Wij hebben daar in ons blad bij herhaling melding van gemaakt. De discussie over geloof en wetenschap is niet altijd een bewijs van het zoeken van echt gelovige mensen naar de verzoening van hun geloof met de vindingen der wetenschap. Het is meermalen een verdedigen van het ongeloof, dat er niet aan wil dat de gehele kosmos geschapen is door en rust in de handen van de Drie-enige God, dat de zonde de harmonie tussen God en schepsel heeft verstoord en dat redding alleen mogelijk is door Gods Zoon, Jezus Christus. En omdat het ongeloof hier niet aan wil, vindt zij in de wetenschap schijnbare bewijzen voor haar standpunt.

In Reader's Digest van mei komt een artikel voor van Dr. Warren Weaver onder de titel "Can a Scientist Believe in God?" Nu is Dr. Weaver een mathematicus van formaat. Hij heeft verschillende boeken en artikelen geschreven. In 1965 werd hij gekozen als de eerste om de Award of the Arches of Science in ontvangst te nemen, die de Pacific Science Center Foundation beschikbaar had gesteld als erkenning van zijn begrip van de betekenis van de wetenschap voor de tegenwoordige mens.

Nu zouden wij niet willen zeggen, dat wij alles in dit artikel kunnen onderschrijven. Maar één zijner observaties zouden wij toch wel willen doorgeven. In eenvoudige woorden geeft Dr. Weaver de volgende omschrijving van de wetenschap: Het is de menselijke activiteit waardoor hij begrip krijgt van en controle heeft over de natuur. De scientist observeert en experimenteert. Hij bedenkt theorieën en test ze. De uitkomsten keurt hij dan: zijn ze verkeerd dan schuift hij ze terzijde. Zijn zij goed, dan werkt hij er verder aan en verbetert ze. In het kort komt het hierop neer, dat de wetenschap vraagt: hoe *zit alles in elkaar, hoe werkt het, hoe vliegt een vliegtuig, hoe ver zijn de sterren van ons vandaan? Het gaat er bij de wetenschap om,* hoe *alles functioneert. Zo gauw de vraag naar het waarom wordt gesteld, zwijgt de wetenschap.*

Het christelijk geloof is anders. Dit geloof vraagt niet naar het hoe, *maar naar het* waarom *van alles. Om met de mens te beginnen: het christelijk geloof vraagt niet in de eerste plaats, hoe een mens ter wereld komt, maar waaróm een mens ter wereld komt. Dit staat weliswaar niet met zoveel woorden in het artikel van Dr. Weaver, maar de bedoeling ligt er wel in. En daarin vallen we hem dadelijk bij.*

Het is opvallend, dat deze gedachte niet meer naar voren dringt in de christelijke kerk. Wij zetten hele discussies en wetenschappelijke verhandelingen op, hoe lang de aarde reeds bestaat, hoe Jona in de vis kon zijn voor drie dagen, hoe de verheerlijking op de berg plaats vond, wat de doorn in het vlees van Paulus is geweest. Stel nu eens, dat wij dit allemaal precies te weten zouden komen, wat zou ons dit helpen? Wij zouden dan niet anders dan wat feitelijke gegevens hebben verzameld.

Maar in die richting stuurt de Bijbel ons niet. De vragen, dezelfde vragen, krijgen een geheel ander aanzien, wanneer wij dit "hoe" vervangen door een "waarom". Waarom bestaat de aarde, waarom was Jona in de vis, waarom was Christus verheerlijkt op de berg, waarom had Paulus een doorn in zijn vlees? En ga maar verder: waarom maak ik door wat ik door maak? Waarom leef ik? Waarom ben ik in deze of die situatie gebracht?

Op deze vragen krijgen wij met al de wetenschap die er beschikbaar is geen antwoord. Maar op al deze vragen heeft het geloof wel een antwoord. Want deze vragen richten ons op God. Dat kan ik niet zien, als ik geen geloof heb. Zonder geloof dwingen die vragen me alleen maar in de benauwenis. Maar in geloof ga ik er iets van zien. Ik leef — voor God. Ik maak dit alles door — voor God. God zoekt Zichzelf in mijn leven. Dat is niet altijd even gemakkelijk. Dat kan grote spanningen veroorzaken. Een man als Job heeft daar ontzettend mee zitten tobben. Job maakte waarschijnlijk meer mee dan iemand van ons. En hij begreep er niets van. Zijn vrienden drongen er maar op aan, dat hij een onbeleden zonde had, maar Job wist beter. Dat was het niet. Het was ook niet zijn tekort aan kennis van zijn christelijk geloof. Hij zegt: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft". Maar waar was die Verlosser? En Job zag het niet eerder dan toen God hem meenam en hem Zijn schepping liet zien. En niet alleen liet zien, maar achter die schepping Zichzelf aan Job openbaarde. Pas toen Job zag het waarom van al het geschapene, toen was hij er. "Ik heb U voorheen gehoord met mijn oor, maar nu ziet U mijn oog."

Als wij niet verder komen dan het hoe van alles, moeten wij wel in botsing komen. Als wij ontdekken het waarom, dan ervaren wij de troost en de kracht van het christelijk geloof.

D.F.

Vooroordeel en interraciale relaties

WOORD VOORAF

Vanmorgen las ik de artikelen nog eens over van Dr. Paul Schrotenboer in ons blad, getiteld South African Churches and Race Relations *(nummers 836 en 838, van 19 jan. en 2 febr. 1968), en daarna nam ik ter hand de* Agenda Reports *voor de komende vergadering van de* Reformed Ecumenical Synod, *die in augustus in Amsterdam gehouden zal worden, en las daarin report no. 3* Race Relations.

Dit rapport besluit met een 14-tal konklusies, welke door Dr. Schrotenboer verder zijn gepubliceerd in R.E.S. News. *Deze 14 konklusies nemen de apartheid tot op zekere hoogte in bescherming. Ze zijn ondertekend door Prof. Dr. J. H. Kromminga van Noord-Amerika, Dr. C. J. Verplanke van Nederland en Prof. Dr. F. J. M. Potgieter van Zuid-Afrika, die echter achter zijn naam reeds liet drukken, dat hij bepaalde reserves heeft ten aanzien van deze konklusies. Zo gingen ze uit in een voorlopig rapport naar verschillende werelddelen. En ze worden nu in de Agenda gevolgd door een* Appendix A *van de Zuid-Afrikaanse Kommissie, die van oordeel is dat de pluriformiteit en de onafhankelijke, autonome ontwikkeling* naast elkaar *van verschillende, naar ras gescheiden kerken* niet genoeg *wordt aanbevolen in het officiële rapport; door een* Appendix B *van de Nederlandse Professor in de Ethiek aan de Vrije Universiteit Dr. J. van den Berg, die vindt dat het rapport de apartheid* te veel *in bescherming neemt en voorts dat ras en natie niet hetzelfde is, en tenslotte door een* Appendix C, *waarin de Noord-Amerikanen proberen een soort tussenpositie in te nemen en, in acht nemende de eigen kritieke situatie* (de race riots), *een sterk pleidooi voeren voor een versnelde integratie, aanvaard door de orthodoxe Christen, zelfs met eventueel financiëel verlies*

U ziet hoe moeilijk de zaak ligt. Hoe moeilijk het is te wandelen bij het klare licht van God's Woord in een zaak waarin het gemoed en de emotie zo sterk meespreken en zelfs zo dikwijls de boventoon voeren

Om onze lezers te helpen, doet het mij groot genoegen U hierbij aan te bieden een artikel geschreven door Drs. J. Feddema, wetenschappelijk medewerker aan het Instituut voor Niet-Westerse Sociologie aan de Vrije Universiteit, die Zuid-Afrika verschillende malen heeft bezocht. Het lijkt me toe, dat Dr. Van den Berg het grotendeels wel eens is met Drs. J. Feddema.

Het artikel is niet gemakkelijk en hier en daar misschien net iets te wetenschappelijk. Anderzijds wilde ik onze lezers het betoog zèlf van deze jonge geleerde niet onthouden.

Zeer waarschijnlijk hebben we in de toekomst niet alleen gelegenheid, maar ook de taak op de zaak van de verhoudingen tussen de rassen terug te komen en nader in te gaan. Mijn beste wensen voor uw studie van dit moeilijke, maar dringende probleem.

R. Kooistra.

Drs. Feddema schrijft:

In het wetenschappelijk onderzoek naar rassenconflicten zou men kunnen spreken van drie wijzen van benadering. Namelijk die van de ideologie, de doctrine, waaraan het racisme ten grondslag ligt, vervolgens die van de attitude, waarbij het vooroordeel als basisconcept wordt gehanteerd en tenslotte die van de sociale relaties, gebaseerd op de feitelijke discriminatie etc. Het lijkt me goed het basisconcept van de tweede benaderingswijze eens wat nader te analyseren.

Wat te verstaan onder vooroordeel?

Vooroordeel wordt veelal gedefiniëerd als een bij uitstek emotionele houding tegenover een groep (Simson en Yinger) [1]) of als een patroon van vijandigheid in interpersoonlijke relaties, die gericht is tegen een groep als geheel (Ackerman en Jahoda) [2]). Vooroordeel heeft dus betrekking op mensen als groep en niet als individu. Het heeft niet te maken met Jan Jansen (John Smith) als persoon, maar Jan Jansen (John Smith) als neger, als jood of als lid van een bepaalde kerk. In tegenstelling tot haat is het vooroordeel niet terug te voeren tot reële handelingen van de persoon in kwestie jegens wie men bevooroordeeld is. Haat is gericht op een individu of op een aantal mensen, door wie men metterdaad benadeeld of gekwetst is. In het vooroordeel staat echter de generalisatie centraal; het is gericht op een groep, vertegenwoordigd door een individu, hoewel het betreffende individu de reine onschuld zelve kan zijn.

Ethnocentrisme

Vooroordeel wordt ook heel dikwijls gezien in samenhang met ethnocentrisme en "outgroup"-verwerping. Ethnocentrische mensen zijn geneigd het eigen volk ("ethos"), de eigen groep, de eigen partij, de eigen kerk, de eigen natie, kortom de "ingroup", alles waarmee het individu zich vereenzelvigt, zozeer in het middelpunt te plaatsen of zozeer te verabsoluteren, dat het leidt tot een veroordeling en verwerping van de "outgroup". Ethnocentrisme impliceert dus ook een niet in staat zijn zich te vereenzelvigen met de mensheid als geheel. Nationalisme, pseudopatriotisme ("wij zijn het beste volk of het beste land ter wereld"), isolation-isme en cynisme t.a.v. internationale organisaties zijn duidelijke symptomen. Aversie tegen de Wereldraad van Kerken en/of de Verenigde Naties — vooral in Zuid-Afrika werd ik daardoor getroffen — zijn bijv. voor een belangrijk deel te herleiden tot een ethnocentrische levensinstelling, alle religieuze en andere argumenten ten spijt. Het ethnocentrisme kan echter een religieuze basis hebben, vooral indien zich een chauvinistische mystiek ontwikkelt van een volk met een speciale missie of een bijzondere bestemming. Hoezeer hebben wij nederlanders ons niet vereenzelvigd met het Israël van het Oude Testament waarmee God een speciale bedoeling had of waarvoor God een aparte bestemming toonde. Deze verkeerde interpreta-

(Vervolg op pag. 4)

DE RASSEN

Een lid van een der Canadese kerken heeft eens, toen de immigranten bij stromen Canada binnen kwamen, gezegd, dat één immigrant een attractie was. Kwamen er twee, dan begon het lastig te worden. Maar als er drie kwamen, dan werd het een plaag.

Natuurlijk is dit overdreven, maar er zit een kern van waarheid in. Als een land geen negers als inwoners heeft, dan is een neger een bezienswaardigheid, maar zodra er meer zijn wordt het een probleem. Dat is niet alleen met negers het geval, hetzelfde geldt voor iedereen, die niet tot de inwoners van het land behoort.

Daar weet men in Amerika van mee te praten. Met een zekere angst ziet men daar de zomer naderen. En de gehele wereld ziet naar de Amerikanen, hoe zij het er af zullen brengen. Daarbij vergeet men graag, dat men in eigen land eenzelfde probleem heeft, zij het in geringere mate.

Als wij een antwoord zoeken op het rassenvraagstuk, dan moet dat geen antwoord zijn van de stuurlui aan de wal. Onder de schijn van menslievendheid geeft men graag af op de Amerikanen, wijl men in eigen land geen of vrijwel geen last heeft van verschillende rassen, Neen, wij bedoelen een echt christelijk antwoord, dat men kan volhouden zelfs tegen de publieke opinie in.

Wij moesten eens een keer parkeren in Grand Rapids, en zonder dat wij er erg in hadden stonden wij voor een negro church. Wij hadden het niet gemerkt, als de samenzang ons niet had getrokken. "Were you there when they crucified my Lord?" zongen die mensen. Dat haakte zich even bij ons vast. Zij zongen van "my Lord". Maar dat was toch ook mijn Heer? Best mogelijk, dat de mensen binnen die kerk er een heel andere gedachtengang op na houden en dat ik het helemaal niet met hun "dogma" eens ben. Maar ze zongen van mijn Heer, Degene die mij gered heeft, en hen. Die hen en mij samen gered heeft om tot de nieuwe mensheid te behorn. Was dit Jezus' antwoord op het rassen-vraagstuk?

Niet lang daarna hoorden wij twee (blanke) jongelui een andere negro spiritual zingen: "Go tell it on the mountains, over the hills and ev'ry where, go tell it on the mountains, our Jesus Christ is born." Dat de blanken dit lied van de negers hadden geleerd is niet zo belangrijk als het feit, dat de blanken zingen van "our Jesus Christ", Die dit ook is van de negers. De negers willen het wel van de bergen roepen, dat hun Jezus Christus geboren is.

Wat men ook van het negervraagstuk denkt, maar het lijkt ons zo, dat als God dit zingen hoort, Hem dit als muziek in de oren klinkt. Denkt u zich dat even in. Hij heeft Zijn Zoon gezonden om Zijn schepping te redden, om de mensen weer met Hem te verzoenen. Op die reddingsdaad reageert lang niet iedereen positief. Onnoemelijk vele mensen laten deze daad voor wat zij is. Maar er zijn er die er wel door omgezet, bekeerd worden. En die mensen gaan zingen. De blanken nemen het van de zwarten over. — en misschien wel omgekeerd. En die het met hun hart zingen, die zijn kinderen Gods. Het onderscheid ligt niet in de pigment van de huid, maar in de verkiezende liefde van God.

Ach ja, wij weten ook wel, dat dit geen sociologische of politieke verhandeling van het rassenvraagstuk is. Maar wij geloven wel, dat het geloof over die sociologie of over die politiek heen kijkt. Zegt de Bijbel ons niet duidelijk, dat zij zullen komen van oosten en westen, uit alle talen, en geslachten, en natiën, en volken, en dat zij gezamenlijk zullen aanzitten aan de bruiloftsmaaltijd van het Lam? Het kan dus best zijn, dat u en ik straks aan die bruiloftsmaaltijd komen te zitten met aan weerskanten een neger.. En samen zullen wij zingen van "my Lord."

Straks, ja, maar straks is nu niet.

Zijn wij dan niet samen met hen op weg naar Huis?

Hiermede willen wij niet een lans breken voor de revolutionaire agitatie van mensen als Carmichael en Brown. En evenmin sluiten wij onze ogen voor de communistische actie, die achter de opstanden en opstandjes in de Amerikaanse steden schuilt. Die revolutie veroordelen wij als onchristelijk. Maar wij veroordelen eveneens het superioriteitsgevoel dat bij ons blanke mensen zo ongemerkt binnenkomt. Wij hebben verschillende brieven gekregen van lezers, die zich afvroegen of wij er wel goed aan deden zoveel publiciteit aan het overlijden van Martin Luther King Jr. te geven. Of wij hem niet te hoog hebben aangeslagen door hem als christen voor te stellen.

Maar dat is eigenlijk het punt niet. God weet alleen of Martin Luther King tot de Zijnen behoort. Het punt is dat wij nimmer moeten toegeven aan de gedachte dat iemands huidskleur hem als mens in een speciale klasse plaatst. Niet wij, maar God plaatst de mensen in klassen. "Hij is genadig wien Hij wil en Hij verwerpt wien Hij wil." En omdat Hij dit bepaalt, ben ik "een vriend en metgezel van allen (allen, ook de neger) die Uw Naam ootmoedig vrezen."

D.F.

Vooroordeel en interraciale relaties

(Vervolg van pag. 3)

tie van het calvinistische uitverkiezingsgeloof heeft volgens de zuidafrikaan prof. I. D. Mac Crone [3] zelfs een leidende rol gespeeld in de ethnocentrische ideologie der afrikaners, die gebaseerd is op een alles doordringende "ingroup"—"outgroup"-onderscheiding. Overigens schijnt het gevoel als volk een speciale missie te hebben geen calvinistische monopolie te zijn; vele volken, ik denk bijv. aan het russische, duitse of franse volk, werden in een bepaalde periode hunner geschiedenis hierdoor gekenmerkt.

Het is in het algemeen zo, dat de ethnocentrische mens zich bedreigd voelt door de "outgroup" met wie hij zich niet kan vereenzelvigen; als hij zich niet kan identificeren, moet hij opponeren; als een groep niet aanvaardbaar is, is zij vijandig. Andere kenmerken waaraan men de ethnocentrische mens zou kunnen herkennen zijn bijv.:

a. strakke handhaving en accentuering van midden-klas waarden;
b. de tendens om de eigen groep als moreel zuiver te zien, in tegenstelling tot de immorele "outgroup";
c. overdreven puriteinse houding en afkeuring van sensualiteit;
d. vrees voor morele besmetting;
e. sterke betrokkenheid op macht en overheersing;
f. angst om overspoeld of overweldigd te worden;
g. het verlangen om sociale barrières tussen de verschillende groepen op te richten, teneinde de eigen zeden en de overheersende positie van de eigen groep te kunnen handhaven.

Stereotypieën

In het groeps- en rasvooroordeel spelen sterotypieën ook een grote rol. Een onderzoeker gaf eens in een aantal klassen met schoolkinderen in de Verenigde Staten de volgende leestest:

Aladdin was een zoon van een arme kleermaker. Hij leefde in Peking, de hoofdstad van China. Hij was altijd lui en hield meer van spelen dan werken. Wat voor soort jongen was hij, een indiaan, een neger, een chinees, een fransman of een hollander?

Tot zijn grote schrik ontdekte hij, dat vele kinderen, vooral uit de zuidelijke staten, zo onder de indruk waren van de typering, dat de jongen lui was, dat zij antwoordden, dat de jongen een neger moest zijn. De socioloog Golightly stelde in 1947 het credo van het zuiden van de Verenigde Staten samen, bestaande uit 21 geloofsartikelen. Twee daarvan luiden:

"Dat de neger van nature geneigd is tot crimineel gedrag, gedeeltelijk door zijn dierlijke aard en gedeeltelijk om zijn onverantwoordelijkheid en immoraliteit", en

"Dat, terwijl de neger als ras minderwaardig en onbetrouwbaar was, hij als individu vaak eerlijk, loyaal, beminnelijk, capabel en zelfs zeer talentvol kon zijn, maar dat dit de uitzondering was".

Trouwens ook in de nederlandse verzuilde samenleving waren of zijn deze stereotypieën allerminst onbekend. Opmerkingen als "de rooms-katholieken liegen altijd" of "in het zakenleven wordt je door de gereformeerden immer bedrogen" spreken boekdelen. En wie herinnert zich nog het image, dat de arbeider nog lange tijd van de vorige eeuw met zich meedroeg, nl. "dat hij geen initiatief had, niet met geld kon omgaan, teveel dronk, stonk, lui was en teveel kinderen had"? Welk een frappante overeenkomst wanneer ik vandaag de doorsnee blanke in Zuid-Afrika over "die kaffer" hoor spreken. Voor hen, die menen, dat de neger in velerlei opzichten nooit het niveau van de blanke zal kunnen bereiken is het goed te luisteren naar wat Usamah ibn Munqidh, een syriër uit Shazar, in de 12e eeuw over het blanke ras te zeggen had: "Dit ras heeft intellectueel een laag niveau, zoals dieren in het bezit van moed en vechtkwaliteiten, maar van weinig anders. Ze zijn wreed, bijgelovig, onwetend, speciaal op wetenschappelijk en medisch terrein en hun sexuele gewoonten zijn immoreel". En één der moren uit Toledo schreef in de 11e eeuw: "De rassen ten noorden van de Pyreneeën zullen nooit de rijpheid bereiken; zij hebben een goed postuur en een blanke huidskleur, maar zij zijn gespeend van elke scherpheid van geest en intellectueel vernuft". Overigens hebben ook allerlei christelijke misvattingen bijgedragen tot onze stereotypieën en vooroordelen over anderen. Ik denk o.a. aan de afschuwelijke opvatting — mij nog op de school met den bijbel geleerd — dat de negers de nakomelingen van Cham en derhalve een vervloekt ras zijn en ook aan het idee, dat de Joden Christus hebben vermoord, terwijl juist historisch vaststaat, dat dit tegen de wil van de overgrote meerderheid van het joodse volk is geschied. En hoe vaak is de bijbel niet misbruikt om in wezen onmenselijke praktijken en theorieën een religieuze sanctie te geven? Boeken als "A Bible Defence of Slavery" en "The Negro as a Beast" van de hand van twee protestantse geestelijken in de Verenigde Staten in het midden van de vorige eeuw vormen één der schrijnende illustraties.

(Wordt vervolgd.)

---

[1] Simpson en Yinger: Racial and cultural minorities. 1958, pag. 15.

[2] N. Ackerman en M. Jahoda: Anti-Semitisme and emotionlal disorder. 1950, pag. 39-40.

[3] I. D. MacCrone: The frontier tradition and race attitudes in South Africa. In: Journal of Race Studies. Juli/sept. 1961, p. 28.

WITH 83 POLICEMEN ALL IN THE SAME UNIFORM how does a gal find her father? This is the question which baffled 2-year-old Catherine Everson, and provided the subject for 1967 National Newspaper Award for feature photography to Reg Innell of The Toronto Star.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(31)

"En nu maar gauw aan tafel," zegt Bertha, de daad bij het woord voegend.

Jan Stelmaker vouwt de handen en gaat voor in gebed. Het is meer danken, dan bidden. Danken voor de brief die zo juist gekomen is. Danken voor het behoud van John, die, naar het zich laat aanzien, ongedeerd zal terugkeren.

Onder het eten praten de meisjes over de inhoud van de lange brief. John Stelmaker heeft zichzelf overtroffen met 't schrijven van zo'n uitvoerig opstel. En dat die nu in Holland is!

Jan Stelmaker hoort waarover zij spreken, maar tot hem doordringen doet het niet. Hij is diep in gedachten.

"Vader."

"Ja, ja, wat is er?" schrikt hij uit zijn gepeins op.

Een helder gelach klinkt op. "Ik geloof, dat vader zit te slapen," zegt Alice. "'k Heb u tweemaal wat gevraagd en u geeft geen antwoord."

"Zo . . . ja, ik zit met mijn gedachten bij John. Ik wil het eerlijk bekennen. Ik zie hem daar over de wegen van de Achterhoek rijden met z'n carrier. Wat vroeg je, kind?"

"John schrijft over die vrouw, die u gekend heeft. Hebt u die ook gekend?"

"Ja, zeker, ja zeker. We woonden niet zo heel ver van elkaar af. Natuurlijk heb ik die gekend. Haar vader en moeder ook."

"Is zij even oud als u?"

"Ja, dat geloof ik wel . . ."

Jan Stelmaker raakt verward. De scherpe Bertha merkt het op. Zij vindt dat vader wat vreemd doet, niet rustig.

"Wij moesten maar eindigen," zegt zij tactvol.

De avond is nu snel gevallen. De lampen branden helder en de ene kachel — er staan er twee in het grote vertrek, die stevig dienst gedaan hebben in deze winter, want het huis mag dan dubbele wanden hebben, het is en blijft een houten gebouw — verstrekt een behagelijke warmte. Charles is naar bed. Die moet morgen weer tijdig present zijn. De radio geeft zachte muziek. Het wachten is op de nieuwsberichten, die de laatste dagen zo schokkend zijn: de Russen hebben Berlijn veroverd; Hitler is dood, nog even vóór zijn dood is hij getrouwd met Eva Braun (een wonderlijke geschiedenis) en de man, die hij als zijn opvolger heeft aangewezen, is ook verdwenen. Het is daar in Duitsland een Godsoordeel. Wat moet dat volk nu? Dat vecht toch niet meer dóór?

Daar heb je het al! De omroeper deelt mede het officiële bericht van de capitulatie van het gehele Duitse leger! De oorlog is afgelopen. Geallieerde vliegtuigen laten in Holland voedsel neer. En in een stukgeschoten hotel in Wageningen geeft het Duitse leger in Holland zich over. Prins Bernhard tekent mede de voorwaarden. Koningin Wilhelmina, die al enige tijd in Brabant verblijf houdt, zal naar Holland gaan, naar Den Haag.

En dan komt John straks weer thuis!

"Meisjes, ik moet jullie eens wat vertellen. Dat lijkt mij het beste. Misschien weet John het of komt het te weten, al denk ik van niet. Als ik zijn brief goed lees, zou ik denken van niet."

Alice kijkt verbaasd op, Bertha niet zo erg. Zij weet zeker: vader heeft wat en iets in haar zegt: dat houdt verband met de vrouw over wie John schreef.

"John schrijft over Marie Saalmink, die mij zo goed gekend heeft. Nu, ik heb haar ook goed gekend. We zijn verloofd geweest . . ."

Alweer is het Alice, die vreemd opkijkt, terwijl Bertha in zekere zin een licht opgaat.

"Zij was een lief meisje, nu een lieve vrouw, schrijft John, en dat geloof ik graag. Wat dat betreft, zal zij wel niet veranderd zijn. Ik hield ontzaglijk veel van haar en zij van mij, dat staat vast. Maar zij had niet veel zin, om mee naar Canada te trekken. Nu zou dat wel gegaan zijn, maar haar moeder wilde het beslist niet. Die wilde haar in Holland houden en werkte mij tegen. Ik ben alleen naar hier gekomen, zoals jullie weten. Wij schreven elkaar geregeld. De bedoeling was, dat ik haar over een jaar of zo zou gaan halen. Maar er kwam een brief, waarin zij de verloving verbrak. Zij wilde niet hier komen. Ik was er zeker van, dat haar moeder de hand in het spel had, maar ik raakte los van haar. Jullie moeder kende ik ook, dat weten jullie. Daar heb ik geen spijt van. Jullie weten het: het was een een heel gelukkig huwelijk. Me dunkt, het is goed, dat ik jullie dit vertel. Nu weet je, wie die Marie Saalmink is en hoe zij onze familie zo goed kent. Zij is verschillende malen met mij in Zwolle geweest. 't Is wel toevallig dat de eerste Hollandse met wie John in contact komt, Marie Saalmink is!"

Jan Stelmaker heeft zijn verhaal rustig gedaan. Als hij zwijgt, vraagt Alice: "Wist moeder dit?"

"Natuurlijk, kind. Later heb ik begrepen, dat zij het er niet gemakkelijk onder had, want zij had mij lief zonder dat ik het wist, maar heeft dat nooit bewust laten blijken, want ik was immers verloofd? Dat meisje, Marie Saalmink, kende zij wel."

"Het lijkt wel een roman," vindt Alice.

Bertha zwijgt. Zij kijkt alleen haar vader aan en begrijpt, dat er heel wat in hem om moet gaan.

Als de meisjes in bed liggen, wil Alice, die wat oppervlakkiger leeft dan Bertha, er een boom over gaan opzetten, maar deze heeft er geen zin in en zegt: "Ik heb slaap. Het is ook niet zo belangrijk, wat vijfentwintig jaar geleden is gebeurd."

Dat is Alice in het geheel niet met haar eens, maar zij kan haar niet tot een gesprek krijgen.

Bertha denkt diep na. En het resultaat van die overleggingen wordt haar vader gewaar, als zij beiden alleen zijn.

Jan Stelmaker is al die tijd zwijgzamer geweest dan ooit. Bertha voelt: de brief van John zit hem dwars. En zij begrijpt nog meer . . .

"Zoudt u niet denken, vader, dat John Konijnenbelt nog eerder uit de dienst komt, dan onze John?"

"Het is best mogelijk, kind. Maar weten doe ik het niet. Je zoudt hem eens kunnen schrijven of hij misschien op de hoogte is. Je verlangt natuurlijk naar het einde," laat hij er glimlachend op volgen. "Ja, meisje, als alles normaal was geweest, was je al een paar jaar getrouwd geweest. 't Is wel zelfzuchtig ik geef het toe, maar toch ben ik blij dat het zó gelopen is. Ik kon je nog niet missen, toen."

"En nu wel?" vraagt zij, ondeugend en grappig, toch het doel van haar vragen in het oog houdend.

"Eerlijk gezegd, nog niet, maar toch beter dan toen. Ik hoop dat het zal gaan met Alice, als je weg bent."

"Misschien wel. Zij zal haar best doen, als zij er voor komt te staan. Zij leunt nu nog veel op mij, wat te begrijpen is. Maar, vader, u zou ook kunnen hertrouwen. Waarom doet u dat eigenlijk niet? Dat kan niemand u toch kwalijk nemen?"

"Hè, wat zeg je? Nee, daar heb ik nooit over gedacht. Waarom begin je daar nu over?" is de verbaasde vraag van Jan.

Bertha is opgestaan en komt naast hem staan. Haar slanke hand strijkt door zijn nog volle haardos, die haast nog geen grijs vertoont.

"U jokt, vadertje. De laatste dagen hebt u wel aan hertrouwen gedacht," glimlacht zij. "Wees eens eerlijk."

"Meid, kun jij gedachten lezen?"

"Ik ken mijn vader al langer dan vandaag. U is niet rustig. de laatste dagen. Uit uw evenwicht. Niets voor u. Ik vermoed, dat de brief van John het heeft gedaan."

"Je bent toch een gehaaide rakker. Je hebt heel veel van je moeder weg. 't Is waar, Bert, ik heb eraan gedacht en denk er nog aan. Maar een besluit heb ik nog niet genomen."

"Als die juffrouw, over wie John schrijft, nu wèl naar Canada zou willen komen, dan zijn er geen bezwaren, zou ik zeggen," merkt Bertha, langs haar neus weg, op. "U kent haar heel goed."

Jan Stelmaker kijkt zijn dochter verbaasd aan: dat kind denkt precies als hij, de laatste dagen.

"Toch zijn er wel bezwaren, kind. Je moet niet denken, dat ik je moeder vergeten ben. Ik heb veel van haar gehouden. En van Marie Saalmink was ik volkomen los. We zijn beiden ouder geworden. Het jeugdideaal is verbleekt. En het is de grote vraag, of zij nu naar hier zou willen komen. En dan zijn jullie er ook nog. Al zou jij het goed vinden, dat blijkt nu wel, dat wil niet zeggen, dat John en Alice er zo over denken."

"Die maken geen bezwaar. John kent haar al. Hij is wèg van haar, dat blijkt wel uit zijn brief. Was zij knap en lief, vader?"

"Ja, een knap meisje. En lief," antwoordt Jan Stelmaker in gepeins verdiept.

"Vindt u het dan niet merkwaardig, dat zij nooit getrouwd is? U was los van haar, maar zij niet van u, zou ik denken."

(Slot volgt.)

Amerika, Vietnam, Israel en het Pacifisme

Toen de oorlog in Vietnam begon, was men wel algemeen van mening, dat zij gerechtvaardigd was. De vloedgolf van het communisme, komende van China, moest worden gestuit. En toen de communistische bedreiging in Indonesië werd afgeslagen, zag men de verdienste van de Amerikaanse activiteit wel in. Maar de oorlog duurt lang. En het geduld raakt op. Amerika is nu de zondebok voor wat in Vietnam gebeurt en Amerikaanse dienstweigeraars vinden een veilig heenkomen in Canada.

Onder deze omstandigheden is het goed ook eens een ander geluid te horen. Mr. H. Meyer heeft in het Nederlandse tijdschrijft **Regelrecht** een artikel gewijd aan dit probleem onder de titel "Amerika, Vietnam, Israël en het Pacifisme". Doorgaans neemt **Regelrecht** dergelijke artikelen niet op. Maar de redaktie rechtvaardigt de opname door te verklaren, dat aan het Gereformeerd Vredesberaad eveneens plaatsruimte is afgestaan (dit vredesberaad veroordeelt de Amerikaanse deelname in Vietnam) en dat deswege aan Mr. Meyer's artikel eveneens publiciteit gegeven dient te worden.

Mr. Meyer toont eerst aan, dat men altijd dezelfde personen tegenkomt, of het nu anti-Amerikanisme, pacifisme of anti-Zuidafrikanisme betreft. Deze mensen noemen zich Christen-Radicaal, en zij beijveren zich om oude stellingen van vroegere leiders op te blazen. Zo is men ook sterk gekant tegen Amerika. Waarom?

Mr. Meyer schrift:

"Amerika, een volk als vele andere, niet volmaakt met zeer grote gebreken en innerlijke tegenstellingen, heeft in de laatste eeuw meer dan één miljoen zonen verloren in oorlogen die beslist niet alleen Amerika's oorlogen waren.

De vrijheidsgedachte sloeg sedert Amerika's bestaan vaak zover door, dat alleen de gedachten-associatie die gepaard kan gaan met bepaalde woorden en begrippen heftige reacties en vaak onlogische gevolgen kon hebben. Amerika's houding t.o.v. de Europese koloniën in Azië en Afrika in de periode direct na de tweede wereldoorlog vond o.a. daarin één van de oorzaken. Door de loop der geschiedenis heeft Amerika — al of niet vrijwillig, al of niet gedwongen — een wereldtaak over moeten nemen na de terugtocht van de oude Europese Koloniale Mogendheden. Amerika heeft daarbij, — politiek jong en onervaren — onhandig en voor een deel uit eigenbelang, maar vooral ook oprecht gemeend, de wereld willen helpen en willen behoeden voor vrijheidsberoving en agressie. Wij willen slechts noemen: Marshallhulp, luchtbrug en paraatheid tijdens de Berlijnse crisis, houding tijdens de revolutie in de Dominicaanse Republiek, optreden Cuba-crisis, de enorme ontwikkelingshulp in geld, materieel, voedsel, deskundigen enz.

De uiteindelijke consequentie van deze taak — de bereidheid om zo nodig oorlog te voeren — heeft Amerika getoond o.a. in Korea en Vietnam. (De Koreaanse oorlog heeft meer dan 100.000 Amerikaanse doden en gewonden gekost, in Vietnam zijn thans reeds meer dan 15.000 Amerikanen gesneuveld.)

Een deel der wereld wil dit, dank zij sluwe, gevaarlijke communistische propaganda-tactiek niet inzien. Diezelfde wereld ziet echter ergens wel degelijk de militaire politieke politionele funktie die Amerika momenteel min of meer noodgedwongen vervult en welke offers het zich daarvoor getroost. Bij de vrijwillige militaire ontruiming van Frankrijk bleek echter ook duidelijk de beslist niet imperialistische doelstelling van Amerika.

Voert men thans in de hetzes de kans aan op een eventuele beperkte kernoorlog of wijst men naar de reeds uitgevoerde bombardementen, dan kunnen wij slechts zeggen "we weten niet hoe het nu wel moet". Maar we mogen nooit vergeten dat ook bij bombardement of kernoorlog op beperkte schaal — **alles** — hoe verschrikkelijk ook — **betrekkelijk kan zijn.** Het stopzetten van de bombardementen zou een verheviging van de terreur en van de mogelijkheden van de Vietcong ten gevolge hebben en dus nog veel meer mensenlevens kosten. Na lang aarzelen is Amerika pas overgegaan tot de bombardementen boven Noord-Vietnam... gedwongen door de omstandigheden.

Bovendien, waarom zou Amerika niet boven Noord-Vietnamees gebied mogen opereren als omgekeerd de Noord-Vietnamees niet nalaat in Zuid-Vietnamees gebied de oorlog te voeren, met alle denkbare middelen.

Wij — en met ons vele anderen — geloven dat Amerika in Vietnam de vrijheid en de democratie, ook voor Europa verdedigt.

Wij wensen vrijheid van Godsdienst en Meningsuiting. Wij willen onze eigen regeringsvorm kiezen. We accepteren slechts beperkingen gebaseerd op in vrijheid aangenomen wetten.

Wij weten — uit ervaring — dat een oorlog vuil en verschrikkelijk is en uit onrechtvaardigheden en gemeenheden bestaat. Zo ook de Vietnam-oorlog. Aan de volmaakte aarde op deze wereld geloven wij niet.

Wij weten dat wij, als Christenen verplicht zijn om voor een betere wereld te strijden: uit liefde tot de naaste. Ook dienen wij daartoe onze gezamenlijke en persoonlijke bijdragen te verlenen.

Wij geloven ook dat de Amerikaanse offers in Vietnam — eindeloos lijkend voor Vietnamees en Amerikaan — toch voor ons en de vrije wereld van een zodanig belang zijn, dat wij als natie hier niet onledig mogen blijven toezien.

Wij weten dat velen de communisten niet serieus nemen. Wij weten dat dit juist de bedoeling is om ons op deze wijze in slaap te sussen. Wij geloven dat zonder Amerikaans ingrijpen in Vietnam, of bij een plotseling onvoorwaardelijk terugtrekken — wat sommige Christenen zelfs **de** oplossing vinden — er zeker een soort vrede zal heersen, doch die van een gevangenis of een kerkhof (als Lunshof eens schreef).

Wij geloven ook dat zonder een **Amerikaans** optreden in Vietnam:

1. India nog meer bedreigd zou zijn door China dan thans.
2. De verwijdering tussen China en Rusland, in ons voordeel niet tot zulk een hoogte zou zijn opgelopen.
3. Het Z.O. deel van Azië nog steeds in de greep van het Peking Communisme zou zijn, d.w.z. Malakka Rood, Indonesië nog onder Soekarno, Thailand thans reeds lang in de greep van de rode quarilla's, enz.
4. De tegenstellingen in China niet zo'n hoogte zouden hebben genomen.

Vervolgens wijst Mr. Meyer er ons inziens terecht op, dat wij ons door de communistische taktiek niet van de wijs moeten laten brengen. Hij zegt:

"Ruslands aspiraties — nog steeds onverminderd met wapenkracht begeleid — zijn nimmer veranderd. De militaire macht wordt nog steeds opgevoerd. De liberalisering voor binnenlands gebruik behoort ook bij dat ene streven — de wereldoverheersing. Want ook de eigen bevolking moet offerbereid blijven. Wat in Rusland wel veranderde, zijn de methodes der bedreiging, want Lenin zei in 1923 reeds: "Op alle mogelijke manieren moeten we trachten de wereld te overwinnen".

Eén van die methodes is het voeren van een taktiek die leidt naar een langzame verslapping van de aandacht van de tegenstander, zoals hij en anderen na hem opmerkten.

Onze vrede en vrijheid zijn op dit moment nog niet zo zeer bedreigd door de strijdkrachten van de eventuele tegenstander, noch door directe subversieve acties, **maar juist en vooral door de onzichtbare, goed werkende en met zorg en voorzichtigheid opererende communistische propagandamachine. Die volledig — min of meer onbewust weliswaar — onder ons functioneert, door de verkondiging van het onschuldige, ongevaarlijke communisme, de voordelen predikende van het onvoorwaardelijk samengaan met de communisten.**

U kent de huidige nieuws- en weekendbladen, dagelijks komt de ogenschijnlijk onschuldige dosis onder uw ogen — en we nemen het allen op.

Als de politieke pacifisten, provo's en door hen de andere kant het voor het zeggen krijgen, dan is het met de vrije wereld gedaan, dan is er geen vrije mens meer. Dan vallen we opnieuw terug tot de **zwartste dagen** van 1940-1945. Het verschil in bezettingspraktijk tussen Nazi en Communisme zal slechts zijn dat de laatste het grondiger zal doen in het toepassen van alle denkbare demonische middelen. Onze geest wordt bedorven, **althans men tracht het,** door zoetklinkende, pacifistische leuzen. En allen willen we de Vrede, daarom moeten we zo **opletten.**"

Mr. Meyer waarschuwt tegen het propageren van eenzijdige ontwapening. Daarmee wordt geen lans gebroken over bewapening, maar eenzijdige ontwapening is niet het antwoord daarop.

"De atoombewapening, hoe vreselijk en gevaarlijk ook, is een feit, een onloochenbaar feit, waar we nu eenmaal rekening mee moeten houden. En... dank zij deze bewapening — menselijkerwijze gesproken — leven wij, sedert de vele crises na 1948, vrij. Ook al zouden alle atoomwapenen verdwijnen — **waarnaar wij in alle oprechtheid moeten streven** — dan nog is er de **atoomwetenschap.**

Dit betekent dat elk zich bedreigd voelend land — in zo'n geval — de atoomwetenschap zal aanwenden en toepassen voor zijn bewapening.

Israël zal daar **nu** ook toe gedwongen worden, als de Arabieren zich inderdaad gaan voorbereiden op een derde ronde; op de V.N. vertrouwen is onmogelijk."

"Het Atoom-pacifisme — goed bedoeld misschien — **is ondeugdelijk,** evenals elke vorm van pacifisme. (Wij bedoelen politiek militair pacifisme, Christelijk pacifisme is vanzelfsprekend een eis van liefde). Het pacifisme van vele Christenen is echter onwaarachtig, het houdt nl. geen rekening met feiten en gevolgen. En ook Christenen dienen **redelijke wezens** te zijn, niet van deze wereld, maar wel in deze wereld. Ontwapenen... **nu**... zou een ramp worden. Willen de pacifisten dat soms...? Of hebben we, bij sommigen althans,... met een blindheid te maken... of met huichelen? Hun theorieën verkondigen zij nu onder de bescherming van de bewapening. Wij geloven dat wij met prof. Mekkes (Calvinistische Wijsbegeerte en Staatsleer) moeten zeggen **"Het is in onze tijd Onchristelijk om Pacifist te zijn."**

"Ons eerste streven moet zijn... **waarheid en gerechtigheid wezenlijk gemeengoed te doen worden voor al de natiën**... Dan pas kan er aan ontwapening, in alle vormen, gedacht worden.

Er blijft echter een totale oorlogsdreiging bestaan zolang er staten zijn welke zich, om welke reden dan ook, achtergesteld voelen bij andere. (Honger, onderwikkeling, bedreiging van bezetting, enz.) Ook de machten die andere staten een ideologie willen opdringen, vormen een oorlogsbedreiging.

Een machtsevenwicht kan een middel zijn ter voorkoming van een totale oorlog — hoe dreigend dit ook moge klinken. We zitten met de grote vloek, die door de geschiedenis der mensheid als een rode draad loopt, **Oorlog.** Begonnen bij Kaïn en Abel duurt de strijdt tussen de mensen en volken onverminderd voort. Is de mens immers niet geneigd tot alle kwaad?

Eenzijdige ontwapening heeft altijd oorlogen ten gevolge gehad. Want een vacuum vraagt om bezetting. En een bezetting vraagt om bevrijding — dus Oorlog."

Dit brengt uiteraard het punt van dienstweigeren naar voren. Kwam dienstweigeren vroeger alleen voor in uiterst linkse groepen, thans houden sommigen het voor een uiting van goed Christen zijn. Het artikel zegt daarvan:

"We kunnen helaas niet zonder meer de dienstweigering afdoen met de opmerking "verkeerde mentaliteit". Het is wel degelijk noodzakelijk om aandacht aan het zgn. principiële dienstweigeren te besteden... de o.i. verkeerde trots of instelling daarbij niet vergetende. Wij willen ons slechts beperken tot wat op dit gebied... zo maar... gaande is in de Gereformeerde Kerken en daarbij slechts wijzen naar de mening van een deel (gelukkig nog niet allen) van een zgn. Gereformeerd Vredesberaad. Geref. Vredesberaad vindt dat de dienstweigeraar — let wel in de Gereformeerde Kerken — **regel** moet zijn. De dienstweigeraar, althans volgens het Gereformeerd Vredesberaad, moet het bezielend voorbeeld, de goede gangmaker in de gemeente worden. De voorgangers van het volk, deze herders die dit schrijven wensen dan verder ook nog propaganda voor deze stellingname te maken bij de prediking en in de catechese maar... **had Israël zich dan onlangs moeten laten afslachten?** Moeten wij nu zeggen "Communisten marcheer maar naar binnen, brengt uw theorie en uw praktijk en wij zullen u niets in de weg leggen buiten onze geest"? En bij dit alles komt verder dat deze Christen-Radicalen-Socialisten de ongehoorzaamheid prediken door onze eigen regering de gehoorzaamheid te ontzeggen — dienstweigeren — Romeinen 13 mag men dan blijkbaar weer niet toepassen."

Men kan sympathie hebben voor de principiële overwegingen van dienstweigeraars, maar, zo vervolgt het artikel:

"De Radicalen van het Gereformeerd Vredesberaad hebben ons in ieder geval duidelijk gemaakt hoe ver het gezwel van de langzame vergiftiging der geesten o.i. reeds is doorgevreten in ons totale bestaan. Rusland en China zullen zeer tevreden zijn over het Gereformeerd Vredesberaad.

En dit gebeurt allemaal onder de dekmantel van de zo vaak verkeerd gebruikte en door alle partijen zich toegeëigende beladen woorden: gerechtigheid rechtvaardigheid, vredelievendheid. De geesten zijn meer beïnvloed dan vermoed wordt.

Vooralsnog zien wij in de houding van de pacifisten — **welk** type ook — een groot gevaar voor de vrede en Godsdienst."

MEMPHIS: De Mars van de Armen is onderweg naar Washington. Ongeveer 1000 mensen zijn aan het eerste deel van de tocht begonnen bij het Lorraine Hotel in Memphis waar op 2 april Ds. Martin Luther King werd vermoord. Op de foto het vertrek van de stoet, met een ezelwagen voorop. Na enige kilometers gelopen te hebben gingen de demonstranten per bus verder naar Marks, een afstand van 120 km.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

Op zaterdag 6 april 1968 hield "Salem" zijn 7e jaarvergadering in de Rehoboth Christian Reformed Church of Toronto. De opkomst was enigszins minder dan in andere jaren, waarschijnlijk door andere belangrijke vergaderingen op dezelfde datum in andere plaatsen in Ontario.

Het hoogtepunt van de jaarvergadering dezer organisatie, welke de oprichting van een inrichting voor geesteszieken beoogt is ongetwijfeld de rede van de energieke voorzitter Dr. A. Vandermaas, die hieronder in extenso is afgedrukt.

Deze rede was anders dan vorige jaren, in zoverre dat feiten en gebeurtenissen een grotere plaats innamen dan beschouwingen over het wezen en de toekomst van de organisatie. Dit is begrijpelijk omdat in zekere zin een stilstand in de ontwikkeling van het werk van "Salem" is gekomen, doordat de zo nodige Christen psychiaters niet gevonden werden.

Desondanks sprak de voorzitter de hoop uit, dat de originele plannen weer opgenomen kunnen worden. Hij wees er op dat het bestuur de moed had om voort te gaan en wegen zoekt om toch werkzaam te zijn in georganiseerd barmhartigheidsbetoon. Meer nog, "Salem" is paraat, zodra onverwacht een keer in de tegenwoordige gang van zaken mocht plaatsvinden.

Na deze rede werden de handelingen van het bestuur gedurende het afgelopen jaar goedgekeurd. Het financieel rapport van de penningmeester Rev. John Van Harmelen werd na enige discussie eveneens goedgekeurd.

Herbenoemd werden de aftredende bestuursleden: Dr. A. Vandermaas, D. J. Van Beilen, A. De Boer en J. F. Gehrels. In de vacature voor de Can. Ref. Churches werd gekozen Rev. F. Kouwenhoven.

Na de pauze werden enkele fims vertoond, nl. "Stigma" (i.z. het weer aanvaarden in de gemeenschap van herstelde geesteszieken), "The Social Worker" en "Art by psychiatric patients."

De vergadering werd gesloten, nadat Rev. F. Kouwenhoven was voorgegaan in dankzegging.

(Top left):
The executives of "Salem", (left to right) Mr. D. Van Leeuwen, vice-president, Dr. A. Vandermaas, president, Rev. J. Van Harmelen, secretary-treasurer.

(Bottom left):
One row of attendants: Mr. Prinzen (Hamilton), Mr. Tulp (London), Rev. Kouwenhoven (Toronto).

(Top right):
The secretary talks to Dr. and Mrs. Gort.

(Bottom right):
Rev. J. Van Harmelen, secretary-treasurer, and his right hand Mr. Walter Vos, membership administration.

Ladies and Gentlemen:

The organization form of Salem requires the Board of Trustees to conduct the business of the Association for an entire year, before the membership as a whole has an opportunity to express an opinion on the developments. This makes the Annual Meeting an event of great importance, because it is not the Board of Trustees but the membership that forms the organization. I shall therefore attempt to give you as complete and accurate an account as possible of what has transpired since the last Annual Meeting. The minute book is available for inspection by anyone who would like to have more detailed information on a particular issue.

BOARD OF TRUSTEES

Four meetings were held at which the work of the Committees and other issues were considered. Early in the year Mr. John VanderVliet of Trenton resigned for health reasons and his place was later filled by Mr. A. DeBoer of Toronto, to serve the last year of Mr. VanderVliet's term. When Rev. D. DeJong of the Canadian Reformed Church moved from Brampton to Edmonton, the Board decided to leave this vacancy open temporarily and have it filled at this Annual Meeting.

Representations were made on various occasions. Your treasurer, Rev. J. VanHarmelen, addressed the Annual Meeting of the All Ontario Diaconal Conference of the Christian Reformed Church, which was held in Bowmanville in October 1967. As part of this meeting he participated in a workshop on the topic "Inside a Psychiatric Hospital". Our Vice-President, Mr. D. Van Leeuwen, offered a congratulatory address on the occasion of the opening of the Institute of the Advancement of Christian Scholarship in September of last year. Your President spoke to the student body of the Toronto District Christian High School and to Grade 12 of the Hamilton District Christian High School on Christian careers. Several classical diaconal conferences and smaller groups were also visited and addressed.

MEMBERSHIP AND PUBLICITY

This year I shall not bore you with figures on membership and contributions. The administrative office in Oshawa has recently purchased an addressing machine, which caused a temporary stagnation in the mailing process during the changeover. Because of this a Newsletter, which I prepared for the members at the end of December, 1967, could only be mailed to the diaconates of participating churches. With the mechanized addressing system it should from now on be much easier to send literature to all members.

Because of previous criticism that the diaconates did not receive enough information about Salem, care was taken to correct this. Within the past 12 months diaconates were mailed seven letters not just dealing with financial matters. Each Board meeting is now reported in Calvinist Contact and reprints of these articles have been sent to all diaconates, with the exception of the September report, for no special reason. There was a full page report on the last annual meeting, with photographs, in Calvinist Contact of May 19, 1967. Four other articles appeared in the same paper.

In the area of publicity I should still mention the series on careers that was started in Calvinist Contact. Mr. M. Tulp wrote two articles, entitled "Child Care Workers" and "Social Welfare Workers". After that the series was interrupted, partly because most of our time and attention had to be devoted to a far more important issue, which I shall discuss next.

PSYCHIATRIC SERVICES

At last year's annual meeting and through other publicity you were informed that one psychiatrist had committed himself to serve Salem in its projected psychiatric hospital. He had made the condition that another psychiatrist would be found to share the responsibility with him. The Board was quite in agreement with this qualification, since it had become firmly convinced that one psychiatrist alone could never provide a good quality of medical care for 30 inpatients and an outpatient clinic. I warned in my previous annual address that a situation could arise where the architect would have to discontinue his work unfinished. This is exactly what happened. But let me give you the events in an orderly sequence.

At first advertisements were placed in the Christian press in several countries. This brought no answers at all. Then close to 20 Christian psychiatrists were searched out and contacted, but declined for various reasons. All reformed ministers in university centres were written and following this advertisements were placed in medical journals on this continent and in Europe. This was done toward the end of 1967.

As you will understand, the building preparations could not go on indefinitely under these doubtful circumstances. The architect had therefore already been asked in the late summer of 1967 to suspend his work on the plans temporarily and a deadline was agreed upon when a final decision would be taken. At its meeting of December 2, the Board resolved to postpone the building plans indefinitely and to inform the architect of this action.

This was a sad decision to take and I can assure you that it was not arrived at without serious discussions, exploration of all possibilities and considerable financial lay out.

At the same meeting a new step was taken. It was realized that it would be easier to obtain professional staff if a start would be made with a smaller unit, which could later be expanded. The Medical Advisory Committee was instructed to prepare proposals for the opening of a psychiatric outpatient clinic. This Committee returned with a recommendation that an outpatient clinic be established in or near Metropolitan Toronto, staffed by a psychiatrist — part of full-time — a psychiatric social worker and a secretary.

The psychiatrist who had committed himself for work in a 30-bed hospital by 1969 did not feel bound by his promise after the change in plans and indeed he could not be. This left us with a new, curtailed proposal and no staff. However, we are still corresponding with several doctors who made inquiries after reading our advertisements and the Board is determined to do everything possible to come to the opening of an outpatient clinic.

After having familiarized you with the major issue before us this afternoon, I want to spend a few minutes on the work of the various committees.

PLANNING COMMITTEE

In the middle of the year, at the urging of the architect, the Board considered a change in property. This put the Planning Committee to work again and after it had screened a number of lots, the three best ones were visited by the entire Board. It was felt, however, that none of these could measure up to our land and it was decided to make no changes.

The previous owner of the farm, Mr. Brett, moved away after his lease expired and the new lessee is Mr. Othen. When the architect was still actively engaged a recommendation was adopted to erect future buildings on the higher, western side of the property, staying away from the First Line.

MEDICAL ADVISORY COMMITTEE

When we were still working toward the opening of a hospital in 1969, the Medical Advisory Committee advertised for a Director of Nursing. Several applicants were interviewed, but no appointment was made.

The Board has also taken over a recommendation from this Committee that bursaries be made available to postgraduate students in psychiatry. Up to $4,000.00 may be paid annually to a suitable candidate in return for services given to Salem after completion of the studies in psychiatry.

CONTACT WITH OTHER ORGANIZATIONS

After I have had to inform you of the disappointments that were met, I am happy to mention two recent developments of a more positive nature.

The first Christian Summer Camp for mentally retarded children in Ontario was organized last year by the Ontario Christian Association for Exceptional Children. Since the Board recognized a partial similarity in basis and purpose of the O.C.A.E.C. and Salem, it decided to contact the organization. A meeting between representatives of both boards was held several weeks ago. It was agreed that Salem will make the cause of the O.C.A.E.C. known among its members, while the O.C.A.E.C. will do the same vice versa. A beginning has already been made with this. An article introducing the O.C.A.E.C. was published in Calvinist Contact, while the Summer Camp was advertized. Our Vice-President, Mr. D. VanLeeuwen introduced Salem at the Camp Rally of the O.C.A.E.C. The immediate result of this cooperation is that members of Salem can now send their mentally retarded children to a camp where they will be under good Christian guidance. The Board is happy to report this new contact, especially where it previously had to disappoint members who asked whether Salem plans to do anything for children. I trust that our members will help to give this project the widest possible publicity.

For some time Salem has been interested in a Home for the Aged and other Special Homes. It is of great importance for a Psychiatric Hospital to have connections with such homes to assure prompt discharge of patients and to avoid becoming filled with chronic cases. In February 1968 representatives of the Classis Hamilton and Classis Toronto Diaconal Conferences of the Christian Reformed Church, The Christian Reformed Church Cooperative Medical and Hospital Society and the Immigration Council of the Christian Reformed Church were invited by Salem's Board to discuss their mutual interests in Special Homes. At this exploratory meeting it was resolved to recommend that the different parent organizations form a joint Study Committee, consisting of two representatives from each organization. This Study Committee could examine the need for Special Homes as to type, size and location, guarantee the establishment of these homes in a coordinate manner and stimulate cooperation if desired by the individual organizations. It was further resolved to recommend that this Study Committee later contact other reformed groups and attempt to attract wider cooperation.

THE FUTURE

But what can be said about the future of Salem and more in particular about its ideal of a psychiatric hospital? Has that now changed and have we worked all these years for nothing? Is all we are going to have an outpatient clinic, which could merely be labelled an expensive psychiatrist's office?

The first answer to these questions has to be that the ideal of Salem is still what it was: the operation of a psychiatric hospital. Your Board will continue to work in that direction in the hope that the original plans can be taken up again.

The change is in what we hope we can realize in the *near* future. Should our present dealings with psychiatrists turn out promising, we shall immediately have to look for a psychiatric social worker. Under the most favourable circumstances the outpatient clinic could then be opened in the fall of this year. About unfavourable circumstances I am not going to make any prediction.

This clinic is certainly going to cost more than the average psychiatrist's services do. In private practice a social worker is not generally employed. But this clinic has to be different from private practice in two ways. The treatment it offers has to be as comprehensive as possible, has to include as much of the patient's environment as it can reach. Because it must gain an entry into the patient's total existence, including his relation to his Creator. Second, this clinic should be set up on as broad a basis as possible, so that it one day may more easily grow out into a complete psychiatric hospital.

In connection with that day, please do not forget one thing. We ran into our present disappointment rather unexpectedly. But we may be faced with that day of growth much more suddenly than some of you may think. Let us then not be caught unprepared.

ACKNOWLEDGEMENTS

I would not want to close without some words of appreciation. First of all I want to thank the membership for its faithful support. The Board has always been aware of the place Salem occupies in the hearts of our people and, as I have said once before, it has helped to give your board members the assurance they have needed so often when they faced difficult decisions. We as Board of Trustees hope that this support will not fade now the goal we have all been looking forward to seems farther away than ever.

A special word of thanks should again go to all those who have worked at maintaining and expanding our membership. I mean the local representatives, (also when they did not always get the answers they expected) the coordinators, then Mr. W. Vos and not in the least Reverend J. VanHarmelen, who tries to hold it all together in Oshawa.

My fellow board members, I thank you for the trust you have put in me and for the ability you have shown in making our board meetings always again a pleasant event.

What we all need, is the blessing of the Lord, on us and on this work. May this blessing help us to come closer to our goal in the coming year.

Nederlanders in Frankrijk

DOOR A. LOUWS

De redaktie heeft mij verzocht iets te schrijven over het leven en werken van de Nederlandse Protestantse groep in Frankrijk, en tevens om enige aandacht te besteden aan de economische en politieke zaken in dit land.

Laten wij eerst beginnen met de Nederlandse Protestantse groep en het laatste bewaren voor een volgende keer.

Het begon ruim 43 jaar geleden toen twee boerenzoons uit West Zeeuws Vlaanderen de moed opbrachten om een boerderij in Frankrijk te huren. De gebroeders G. & P. Quaak vestigden zich in december 1924 op een boerderij in het departement Yonne, in de omgeving van Sens, ongeveer 130 kilometer ten zuid-oosten van Parijs.

Wij zeiden dat ze de moed opbrachten en dit is niet overdreven. Zoiets was in 1924 een *onderneming*. Dit was in de tijd, dat als iemand in Zeeland zich op een ander eiland vestigde, hij een "buitenlander" werd genoemd. Een vestiging zo'n 500 km. van de Nederlandse grens en in Frankrijk was dus wel iets heel bijzonders.

Een vergelijking is haast niet te maken tussen de omstandigheden waaronder een bedrijf in 1924 werd bewerkt en nu. Hierbij kwam de eenzaamheid, die in het bijzonder voor de eerste vrouwen in de nederzetting zeer zwaar woog. Langzamerhand kwamen er enige gezinnen bij, maar de crisisjaren bemoeilijkten nieuwe vestigingen.

De oorlogsjaren brachten echter verschillende jonge mensen naar de boerderij van de gebroeders Quaak, meest onderduikers voor de bezetter.

Pas na de oorlog groeide de groep en kon men spreken van een kring van Nederlanders. Nadat Ds. Maaskant van Brussel enige tijd onder de Nederlanders gewerkt had, werd in 1946 de Gereformeerde Kerk van Sens geïnstitueerd. In 1949 werd de Hollandse Christelijke school (met internaat) te Paron geopend en in 1957 kwam de kerk van Chatillon Coligny tot openbaring.

Op het ogenblik telt de kerk in Sens 350 leden en die van Chatillon 225 leden. Samen zijn er rond 120 gezinnen, waarvan de meesten hun bestaan vinden in de land- of tuinbouw. Niet alleen is dus het beroep afwijkend van een normale gemeente, ook de leeftijd van de kerkleden is anders dan in een Nederlandse kerkelijke gemeenschap. Het is min of meer normaal dat het aantal belijdende leden groter is dan het aantal doopleden, maar hier is het jeugdig element sterk vertegenwoordigd. Sens heeft 211 doopleden van het totaal van 350, en in Chatillon zijn van de 225 leden 141 dooplid. Enerzijds is dit een voordeel, want wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Anderzijds brengt dit echter ook zijn problemen mee.

Dit totaal van 120 gezinnen is belast met de instandhouding van twee kerken en nu ook met twee predikanten, en daarnaast is er de school met internaat. Nu weten de leden van dit blad wel welke financiële problemen dit met zich meebrengt. Hier wordt nog al eens gesproken over de "kolonie", maar wij plaatsen dit maar tussen aanhalingstekens, want wij hebben hier niet zo'n gesloten gemeenschap als bijvoorbeeld de Nederlanders in Brazilië.

De afstand naar de kerk is gemiddeld ongeveer 30 km., met een enkele uitloper die 100 km. van de kerk verwijderd is. De wekelijkse kerkreis, plus nog een avond in de week voor de jeugd, belast het budget wel extra zwaar. Hetzelfde geldt voor de school van Paron. De bijdrage van de ouders voor een niet gesubsidiëerde school is niet gering. Vrijdags worden de kinderen van school gehaald en 's maandags worden ze weer naar school gebracht. Afgezien van alle andere kosten kost dit transport al heel wat.

Helaas is door vrijwel alle vorige regeringen de benzineprijs verhoogd. Wij bezitten in Frankrijk de twijfelachtige eer de hoogste benzineprijs van Europa te moeten betalen.

Dank zij de Stichting "Vrienden van Paron" ontvangt de school een forse jaarlijkse bijdrage uit Nederland. Mogen wij echter wat de kerken betreft spreken van een gezond meelevende gemeenschap, wat de school betreft ontmoeten wij groter moeilijkheden. Dit komt ook door de gewijzigde omstandigheden. In de eerste jaren van het bestaan van de school werd als meest geschikte leeftijd voor onze school aangenomen, die van 10 - 14 jaar. Met 14 jaar was de leerplicht vervuld en konden de kinderen overgaan naar een huishoudschool of een landbouwschool. Nu kan een kind echter reeds op 11-jarige leeftijd overgaan naar een school voor voortgezet onderwijs. Niet alleen voor de school, maar voor de gehele Nederlandse gemeenschap is dit van grote betekenis. Ongeveer tien jaar geleden volgden slechts enkelen voortgezet onderwijs, nu is dit vrij algemeen geworden.

In de gezinnen werd vrijwel uitsluitend Nederlands gesproken en een Nederlands dagblad gelezen, terwijl eveneens in de kerken uitsluitend Nederlands werd gesproken. Als de kinderen nu bijvoorbeeld vanaf hun negende jaar op de Paron school zijn (waar uitsluitend Frans wordt gesproken) en later verder gaan studeren, komt de Nederlandse taal wel erg in de verdrukking. Daarom is er nu in de kerk te Sens eenmaal per maand Frans en in die van Chatillon-Coligny eenmaal in de zes weken een Franse dienst. De jeugdverenigingen in beide plaatsen zijn nu ook op Frans overgegaan. Op zichzelf is dit een normaal verschijnsel, maar het brengt niettemin zijn problemen met zich.

De kerken hier zijn aangesloten bij de Gereformeerde Kerken in Nederland. De leden der kerk zijn weliswaar afkomstig uit verschillende kerken in Nederland, maar dit heeft tot nu toe geen moeilijkheden opgeleverd. Als er echter een predikant uit Nederland moet komen, zal het geen eenvoudige opgaaf zijn iemand te vinden die zowel Nederlands als Frans voldoende beheerst.

A. Louws

De samenkomsten van de jeugdverenigingen en van de zondagschool kunnen wel in het Frans gehouden worden, maar gepaste lectuur is er in Frankrijk haast niet te vinden. Een enkele Zwitserse uitgave is nog wel te gebruiken.

Tot nu toe zijn er nog steeds jongens en meisjes uit Nederland gekomen, die komen werken in een Nederlands gezin. Zij komen echter rechtstreeks uit Holland en voelen zich niet thuis in een Frans sprekende gemeenschap. Aan de andere kant zijn sommigen van hen blijvers geworden door een huwelijk met hier reeds gevestigde partners. In een kleine gemeenschap als de onze is grensverkeer in huwelijkszaken absoluut noodzakelijk. Het gebeurt maar hoogstzelden dat de jongens naar Nederland gaan, maar vele meisjes zoeken eerst een betrekking in het oude vaderland en vinden later hun levensbestemming terug.

Persoonlijk betreur ik het ten zeerste dat er gezinnen zijn, waar de kinderen geen Nederlands meer kunnen spreken. Enkele gezinnen beschouwen het als een soort "status" om geheel Frans te zijn, sommigen willen zelfs Franser zijn dan de Fransen zelf. Bij anderen is het een soort onverschilligheid, waardoor het voor kan komen, dat de kinderen de Nederlandse kerktaal niet kennen en de Franse evenmin. Daardoor krijgt men een soort geestelijke analphabeten. Dit is droevig, maar waar.

Gelukkig hebben de meeste ouders wel de nodige aandacht gewijd aan de waarde van de Nederlandse christelijke cultuur. Velen bezoeken een of meermalen Nederland en kopen dan grammofoonplaten. Zodoende leren de kinderen spelenderwijs het Nederlands en zingen zij ook bij de Nederlandse kerkdiensten dapper mee. Door het Nederlands als voertaal in de gezinnen te behouden, worden de kinderen tweetalig opgevoed. Dit is niet alleen van grote geestelijke waarde, maar ook practisch is het van grote betekenis, temeer nu door de Economische Gemeenschap het goed beheersen van het Frans en het Nederlands van belang kunnen zijn bij het verkrijgen van een levenspositie.

Is dus enerzijds het volledig beheersen van het Frans nodig om een invloed ten goede te kunnen uitoefenen, anderzijds is het meester zijn van de Nederlandse taal zeer nodig om te kunnen putten uit het christelijk wapenarsenaal.

Er zijn hier in de meeste steden kleine protestantse kerken gevestigd. Zonder iets af te willen doen aan hun goede bedoelingen, achten wij een aansluiting by the Franse Protestanten een verschraling van ons geestelijk leven.

Huwelijken tussen Nederlandse en Franse protestanten zijn een uitzondering. Wel zijn er de laatste jaren meer gemengde huwelijken tussen Nederlanders en Fransen. Helaas is dan de invloed van de kerk meestal verloren, daar een der partners Rooms Katholiek of zonder godsdienst is.

Het is niet onmogelijk, dat deze en gene zich zal afvragen, waarom wij ons zo druk maken over die taalkwestie, aangezien u die moeilijkheid in Canada reeds lang te boven bent. Er is echter een groot verschil tussen u en ons. Hier zijn wij slechts een kleine groep en in Canada hebt u een veel grotere kerkgemeenschap met als achterland Amerika. Bovendien hebt u in het Engels een keur van christelijke lectuur, die wij hier maar al te zeer missen.

Een volgend maal zullen wij trachten iets te schrijven over maatschappelijke zaken.

Benoeming van drie hoogleraren aan de Theologische Faculteit V.U.

Aan de faculteit der godgeleerdheid van de Vrije Universiteit zijn tot gewoon hoogleraar benoemd

dr. C. AUGUSTIJN, in de algemene kerkgeschiedenis tot 1650, de methodologie en historiografie der kerkgeschiedenis, alsmede de opleiding tot het leraarschap in het godsdienstonderwijs;

dr. J. FIRET, in de ambtelijke vakken;

prof. dr. J. VERKUYL, in de zendingswetenschap en de evangelistiek (vanaf 1965 reeds buitengewoon hoogleraar).

De benoeming van dr. Augustijn houdt verband met de emeritering van prof. dr. D. Nauta aan het einde van dit studiejaar, welke tevens tot gevolg heeft, dat de opdracht van prof. dr. J. van den Berg in die zin een wijziging ondergaat, dat hij in het vervolg het kerkrecht, de vaderlandse kerkgeschiedenis, en de algemene kerkgeschiedenis na 1650 zal doceren.

Met de benoeming van dr. Firet wordt thans definitief voorzien in de enkele jaren geleden door het overlijden van prof. dr. J. H. Bavinck ontstane vacature.

personalia

dr. C. AUGUSTIJN

Cornelis Augustijn, geboren 18 juni 1928 te Rotterdam, studeerde theologie aan de Vrije Universiteit. Doctoraal examen in 1956. Promotie cum laude in 1962 op het proefschrift "Erasmus en de Reformatie". Bekroning van deze publicatie in 1965 door het Legatum Stolpianum.

Vanaf 1952 leraar in het godsdienstonderwijs aan de Kweekschool met de Bijbel te Rotterdam. In 1953 werd hij assistent bij de theologische faculteit der V.U. Van 1954-1963 was hij predikant van de gereformeerde kerk te Schipluiden. Daarna was dr. Augustijn aan de theologische faculteit der V.U. wetenschappelijk hoofdambtenaar en sinds 1966 lector in de algemene kerkgeschiedenis en de opleiding tot het leraarschap in het godsdienstonderwijs.

dr. J. FIRET

Jacob Firet, geboren 2 april 1923 te Dordrecht, studeerde theologie te Kampen en legde in 1947 het kandidaatsexamen af. In 1961 deed hij cum laude doctoraal examen aan de V.U. Hij promoveerde op 26 januari 1968 eveneens cum laude op het proefschrift "Het agogisch moment in het pastoraal optreden". Dr. Firet publiceerde enkele boeken en verschillende artikelen over jeugdwerk, pastoraat, godsdienst-psychologie en literatuur.

Hij was predikant van de gereformeerde kerk te Zuid-Beyerland, legerpredikant in Indonesië, predikant van de gereformeerde kerk te Rotterdam-Charlois en wetenschappelijk medewerker, later directeur van de Nederlandse Gereformeerde Jeugdraad. Sinds 1963 is hij verbonden aan de Vrije Universiteit, tot 1965 als wetenschappelijk hoofdambtenaar aan de faculteit der sociale wetenschappen met leeropdracht voor de sociale pedagogiek en daarna als wetenschappelijk hoofdmedewerker aan de theologische faculteit met leeropdracht voor de ambtelijke vakken.

prof. dr. J. VERKUYL

Johannes Verkuyl, geboren 16 januari 1908 te Nieuw-Vennep, studeerde theologie aan de Vrije Universiteit: kandidaatsexamen 1932, doctoraal examen 1939, promotie in 1948 op het proefschrift "Enkele aspecten van het probleem der godsdienstvrijheid in Azië."

Van 1932-1937 predikant te Laren (N-H), vanaf 1935 tot 1939, aanvankelijk voor een deel van de tijd, studentenpredikant onder Aziatische studenten; 1940-1942 missionair predikant in Poerwokerto; 1945-1947 vertegenwoordiger van de Gereformeerde Zending in Djakarta; 1949-1962 secretaris van de Interkerkelijke Lectuurdienst in Djakarta (sinds 1960 adviseur) en van 1954-1962 tevens hoogleraar aan de Theologische Hogeschool en de Christelijke Universiteit aldaar. Sinds 1963 algemeen secretaris van de Nederlandse Zendingsraad en vanaf 1965 buitengewoon hoogleraar aan de V.U. voor de theorie van de zending.

Gevlucht

Zes leden van het Dresdener "Kreuzchor" zijn gedurende een concertreis van het koor door Zwitserland naar de Bondsrepubliek gevlucht. Het gaat hier om 18- tot 20-jarige leerlingen van de hoogste klasse van het gymnasium, die volgens het recht van de Duitse Democratische Republiek meerderjarig zijn en niet tot terugkeer kunnen worden gedwongen.

Het "Kreuzchor" behoort met het Leipziger Thomanerchor tot de Evangelische koren met de grootste traditie. De jongens weten, dat hun in de Bondsrepubliek geen luilekkerland wacht. Maar voor hun nabije toekomst is gezorgd. Zij krijgen alle zes een toelage en mogen hun studies in een Christelijk internaat voortzetten. Ook hun verdere muzikale studie is verzekerd. Naar "Der Gärtner" mededeelt, wordt de vraag naar het eerste doel door alle zes eenstemmig beantwoord met "Het eindexamen".

THIS SILVER PITCHER BY JENSEN is one of the 300 pieces on display at the Royal Ontario Museum. George Jensen's designs have influenced silversmiths everywhere since he opened his first silversmithy in Copenhagen in 1904. The silver is the world's most expensive, and the flowing uncluttered lines which shocked traditionalists over 60 years ago are very popular today.

MY TESTIMONY ④

by Rev Ladin Popov

These articles have been reprinted from "Underground Evangelism". We gratefully acknowledge the permission to do so by the publishers of this magazine. —Editor

How I "WROTE" a Secret Message Without Pencil or Paper

We were not allowed to write to our relatives or close friends. However, once each month they were allowed to bring us clean clothes and take away our dirty clothes. I decided to try to get a message out asking for warmer clothes. But I had no pencil or paper — and no hope of getting any. Finally, I thought of a way. I tore an old hand towel into shreds. From it I got quite a few heavy strings to use as "thread". Then I found a little nail in the cell and pulled it out. It became my "needle." My plan was to "sew" a message into my handkerchief with this "needle" and "thread." I hoped that the secret police, who carefully check the clothes would not notice it, and my relatives when washing and ironing this would find my "message." There was little chance this way — but I had no chance the other way. I worked for two weeks. I made holes in the handkerchief with the nail, pulled the thread through and spelled the following: "HERE I AM COLD AND HUNGRY. BRING ME WARM CLOTHES AND SHOES." My message was received by Haralan's wife, Ruth, and the answer came back "NOT ALLOWED" — also sewn into clothing. It became very clear to me that death was very near. It got colder and colder. One night I fell asleep on the cold cell floor — and slept all night on my side. When I awoke, my side down to my thigh was frozen numb. I could feel nothing — no circulation — no blood. My side was frozen — and is still permanently disabled to this day. My head ached from hunger. My chest was heavy and I could hardly breathe. I seemed to face death. My mind was racing between reality and hallucinations — between sanity and insanity. But then, when all seemed hopeless and I felt so alone, the awareness of God's presence was so real that I felt indescribable joy as if I were in heaven — rather than in a frozen hell on earth.

CHRIST WITH US IN PRISON

Now that the hearing was over and our sentences had been pronounced, we were returned to the prison. Here again I tried to communicate with those in the next cell as I had in Department No. 7 by tapping on the wall. 1 tap was "A", 2 taps "B", 3 taps "C", and onward. When I knocked on the wall to my right, I received an immediate reply. Through hours of "tapping," they told me that in that cell there were seven young men who had been sentenced to death and had been awaiting execution for two years—never knowing if it might come in the next half-hour. Needless to say, they were discouraged and their spirits were broken. The boy with whom I was communicating was named Boris and came from the village of Kulata Vidinsko. My secret prayer was that I would be able to transmit to these doomed men God's wonderful way of salvation. Hungrily they accepted the good news of the gospel, believed and began to pray. In our cell we three prayed earnestly that the death sentence might be removed from these young men who had just finished their university training. A spark of hope was ignited in their hearts and they began to believe that God was able to deliver them from this horrible death. As time passed, Boris and I continued our conversations. The realization that prayer was being offered in both cells drew us together and we began to feel that we were all together in one cell. Unexpectedly they tapped out an important message to us, "Tonight we have been scattered into individual cells. I am left here alone. It is quite possible that this is the night of our execution." This touched us deeply. We knew from experience that when the communists are ready to execute they leave the prisoner alone in the cell—to think of death. We spent the whole day praying and from time to time I tapped out "Pray too." He cried continually and was very discouraged. While I was in prayer, I received an assurance from the Lord that he would not be hung—that they would all be saved. I tapped out this message to Boris and told him that this had been given to me in prayer. To begin with he was doubtful, but later he began to cling to my assurance and became more peaceful. Late that night Boris' cell was opened. We are all on edge. I believed that which God revealed to me was true. I had no doubts. For quite some time conversation continued in Boris' cell. We prayed continually, knowing that the Lord will always honor His promises. Once again God showed Himself faithful. We heard the door open and close again in Boris' cell and immediately he began tapping the following message: "We are acquitted! Of a truth the Lord is a powerful God! He saved us from death!" We praised the Lord that whole night for the victory which He gave us. Two nights later all of the other young men were returned to Boris' cell. The hair of some of them had turned white from the tension experienced during those two nights of waiting. They served God as faithful Christians during the remaining years of their prison life. All night long we could hear people crying heartbreakingly as they were being burned on both their hands and their feet. Their sufferings were much greater than ours. Three years later in the prison of Bourgas I met one of these men. On both of his wrists one could see scars from the burns which resembled bracelets.

"You Have Turned This Cell Into A Bible School"

Later one evening after fifteen of us had returned from work in the shop, there was an inspection of our cell by the prison authorities. This was nothing unusual. In my belongings they found part of the Bible, the Psalms, which had been given to me by another prisoner. The prisoner had found them in a waste basket while cleaning the Prison Director's Office. Knowing that I was a religious man, he brought them to me secretly. Daily I read them. He was now out of prison. The chief director immediately asked me "Where did you obtain these enemy books? How could you read enemy literature here?" He bellowed like an animal. I told him how I had obtained this portion of the Bible but he did not believe me. It is interesting to note that whenever one tells the truth to the communists, they will never believe it but they will accept and believe a lie very quickly. The relationship between the director and myself took a tragic turn. He began to beat me and to curse God, Bible, Christians and everything. Finally, I was able to stand up (while beating and kicking me, he had pushed me to the floor) and I said to him, "Comrade Mr. Director, allow me to tell you the following: For this same God and this same Bible for which you have so brutally beaten, kicked and cursed me, I am ready to lay down my life. No matter what you do to me, nothing will ever move me to denounce my God." I was very happy that the Lord gave me the strength to stand against this great testing. For this I was punished for ten days in solitary confinement, which I endured with both joy and grace. The Lord was with me. He filled my soul with joy and happiness, so that both day and night I was able to sing hymns unto the Lord.

(To be continued)

NEW SERUM

Three scientific institutes in the Netherlands are at present working together on the development of an anti-lymphocyte serum. This important research work, for which the Dutch Government has offered to pay in full, has a direct connection with the topical subject of transplants.

One of the biggest problems in transplanting a kidney, a liver or a heart from one human body to another is the automatic rejection by the body receiving a transplanted organ. The human body defends itself by rejecting any foreign object through the production of antibodies. These antibodies are carried by the so-called lymphocytes, which are produced by the lymphoid tissue and form almost one fourth of a human being's white blood cells.

The importance of the new Dutch serum being developed lies in the fact that it will prevent the human body from rejecting transplanted organs. The experts agree that the new serum will be a far less damaging and risky method than the chemicals or massive doses of radiation applied so far.

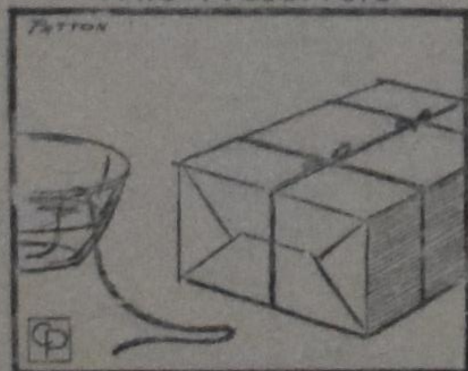
The serum, known as ALS (Anti-Lymphocyte Serum) already exists in a form used successfully in animals. It is expected that it will be available for clinical application before the end of next year.

DATUM CENTRALE

May 24	Spring Concert in the Chr. Ref. Church, St. Vincent & Penetang St., Barrie, Ont.
May 25	Spring Concert in the Chr. Ref. Church, Albion Road, Rexdale, Ont.
3 july— 9 augustus 1968	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
2-5 augustus	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
5—17 en 19—31 augustus 1968	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
23-26 augustus	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
30 augustus — 2 september 1968	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Wife Preservers

Use wet string to tie packages for mailing. It shrinks as it dries and holds tighter.

FOR OUR FARMERS

Farm Building Plan Service

How many farmers know that they can get complete working drawings of all types of farm buildings and accessory structures free of charge in all provinces?

The Canadian Farm Building Plan Service is a unique program administered by a sub-committee of the National Committee on Agricultural Engineering and supported by the federal and provincial departments of agriculture. CFBPS staff includes agricultural engineers from these departments and from agricultural colleges across Canada.

The purpose of the service is to provide plans for modern, economical and safe structures based on advice from the top men in the plans is undertaken whenever Canada in this field. Revision of it is neecssary to bring them into line with new developments.

A series of eight illustrated catalogues covering housing and equipment plans is available for Dairy Cattle, Beef Cattle, Swine, Sheep and Poultry enterprises and for Fruit and Vegetable Storages, Grain Storages, and Special Structures. Each plan has an order number which you should quote when requesting it from your Agricultural Representative or provincial department of agriculture.

The *catalogue* also may be obtained from them and also from the Information Division, Canada Department of Agriculture in Ottawa.

Included* in the working drawings are perspective views of the structure, plan views, elevation views, bills of materials, and detailed drawings of components. One of the most popular component plans has been the timber-truss rafters which range in span from 24 to 60 feet.

All buildings in the Plan Service catalogues are designed according to Farm Building Standards, a supplement publication of the National Building Code of Canada. This ensures that the construction is able to withstand snow loads, wind forces and other hazards. Complete wiring diagrams for proper electric services are provided.

Plans are revised as necessary to keep them up to date. Since it is unlikely that all parts of Canada require identical buildings for housing livestock, the Plan Service offers a great variety of roof shapes, types of siding, interior layout and orientation of the buildings. Because of the different structural materials, insulation and ventilation, you should consult an agricultural engineer through your Agricultural Representative to guarantee that specifications are met, or adapted in accordance with good construction practice, before translating the plans into action.

A design and drafting center is located at the University of Guelph, Ontario.

TEACHERS WANTED

Abbotsford Christian School, located in the heart of the Fraser Valley, with 11 new classrooms, requires

THREE TEACHERS

for grades 3, 4 and 7. Pupil load approximately 30. Salary scale available upon request. Please, send your inquiries or application to the principal Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

WILLOWDALE
CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

The Springdale Chr. School will need a

TEACHER

for the intermediate grades, starting next September. Please direct inquiries to our principal, Mr. David L. Witt, R.R. 4, Bradford, Ont.

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Edmonton Christian School Society invites

TEACHERS

of Reformed persuasion to apply for positions in our Christian School system from grades I to XI. A teaching-principal in the elementary grades is also required. Contact Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, Alberta, for further information.

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

The Calvin Chr. School of
KINGSTON,
the University City of Eastern Ontario, will be in need of

A TEACHER

for grade 1 and 2, for the 68-69 schoolyear.

Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

Calvin Chr. School of Clinton needs one

TEACHING PRINCIPAL

for her six-room school.

Please send applications to Mr. Wm. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Who would like to complete the staff of the Brantford Christian School? We still need **one** more

TEACHER

(preferably male) for Grade 5 & 6, beginning Sept. 1968. The school has 5 rooms, large playgrounds, and the use of a new gymnasium. Applications should be sent to: Mr. J. Kooistra, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

Drayton, Ont. needs one

TEACHER

for grades 3-4, or grades 5-6, or grades 6-7. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin Christian School, Drayton, Ontario.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

Toronto District Chr. Highschool requires for the schoolyear 1968-1969

A TEACHER FOR SCIENCE

For information and applications write to the principal, Miss A. J. Masselink, P.O. Box 527, Woodbridge, Ont.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs per Sept. 1968

1 TEACHER for Grades 1 & 2 and
1 TEACHER for Grades 5 & 6.

Send applications and inquiries to the principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton Street, St. Thomas, Ont.

STOP! Have you considered
TEACHING IN SMITHERS, B.C.
located in the heart of the Coastal Mountains? Positions are open in the lower grades, one grade to a classroom. For further information consult THE BANNER ads in the Feb. 23rd, March 1st & 8th editions. Then write Mr. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

Fraser Valley Christian High School needs

TEACHERS

for the following vacancies:
Biology, Commercial, English, and History.

Consideration will be given to every application. Qualifications and references should be included in first letter. Send all inquiries to J. S. Van Der Laan, Principal, % Fraser Valley Christian High School, 15353 - 92nd Ave., North Surrey, B.C., Canada.

Knox Christian School Society of Bowmanville

Due to the forthcoming retirement of our principal the Board invites applications to fill this vacancy for

PRINCIPAL

beginning August 1968.

Applications should be sent to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ontario.

Please give full information as to qualifications, experience, age, etc.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

12. *Insurrection*

In 1555, Charles the Fifth, Lord of the Netherlands, Emperor of Germany and King of Spain and its American colonies, abdicated. He was exhausted after a 40 year rule during which all his illusions, despite his hard struggle, had vanished. He had been unable to overcome the opposition of the German Protestants, and his empire was divided into a catholic and a protestant half. Four gory wars had not enabled him to defeat the French King. The French, Turks, Friesians, Lutherans and Guelders had been just too much for him and his strength was finally sapped. In Spain only had Charles contrived to establish absolute monarchy, and in 1548 he had united all 17 Netherlands provinces into a much privileged, separate part of his realm. But his dream of universal imperial power proved unattainable, and when he abdicated in 1555 he recognized this himself. In Germany and Austria his brother Ferdinand inherited his Imperial crown. In Spain and the Netherlands his son Philip the Second was his successor. Charles had always understood that the Dutch provinces formed the nucleus of his realm. For that matter, in addition to their enormous economic importance, it was there that the considerable concentration of power of Arragon-Castilia, Burgundy and Hapsburg had come into existence.

But his son Philip had always tried to make the Netherlands subject to the Spanish interests. He wanted to rule, with Madrid as his headquarters, as an absolute monarch over all his lands. His catholicism was fierce and unyielding. He mercilessly exterminated the heretics in Spain, consisting of a few hundred protestants and Jews and many thousands of Muslims. It was with this same fierceness that he figured to put paid to heresy in the Netherlands. In his maniacal rages Philip the Second resembled his Burgundian forefather Charles the Bold. Philip, too, was to display an almost insane rashness at the end of his rule. However, during the first 30 years of his reign Philip was more of a doubter. He ignored the demands of the high Dutch nobility, who had always been loyal to his father, which alienated this group from him. In addition, his merciless persecution of the heretics evoked resistance from the lower nobility, who were often related to the German Lutherans. Moreover, Calvinism won over many adherents in the Netherlands. The majority of the Catholic population there, which was usually very tolerant, recented the public burnings at the stakes. The lower noblemen united in an association which demanded of the country's governess moderation of the religious persecutions. And she, somewhat bewildered by this unexpected action, vaguely consented. The by now successful and consequently rather reckless noblemen set up the society of the Beggars, because that was the name given to them by one of the Governess' advisers when they made their demands. Since that moment the name of Beggar became an honourable one in the Netherlands.

And this was also the point where the Calvinists came openly to the fore. They organized many religious open air meetings, usually right outside the city walls, with tens of thousands of people in attendance. These were not all Calvinists, but mainly poor people who were anxious to know whether this new religion could be profitable for them. For poverty abounded, even more in the countryside than in the urban areas. The discovery of gold and silver in the Americas had considerably increased the European quantities of money. But production of goods had not kept pace. As a result there was an enormous rise of prices but only slightly higher wages. Both in the drapers and cereals trades the home-workers were the underdogs, as their principals fixed the wages and the prices. The principals were not only ordinary merchants, but also noblemen, town officials and even abbots of monasteries. Purposely these men kept the grain as long as possible in their ships off shore or in the municipal warehouses so that when famine struck they would fetch the highest prices. Add to this the flaming speeches of the Calvinist clergymen who strongly criticized the abuses by the priests and the riches of the Church, and you'll understand that this simply had to lead to an explosion. And come it did! It was the iconoclasm, which started in the Flemish countryside where misery was at its worst. Egged on by the Calvinists clergymen, the mob burst into the churches, smashing statues of saints, demolishing altars and high windows, and desecrating baptismal fonts. Like a hurricane the iconoclasm swept the country, from Antwerp, Bruges and Ghent in the South to Groningen in the North. It was remarkable that the farther North they came, their rage decreased, along with their numbers. In the South valuable works of art were destroyed, but later it was just a haphazard mutilation of statutes and altars and windows . . . rushwork by people who did it by way of professional routine. And then, too, it was strange that neither the local authorities nor the mostly Roman Catholic population interfered in these destructions. The Church had obviously lost all its prestige.

Meanwhile, the Governess and the alarmed high nobility took their measures. Order was rapidly restored in all provinces. Only a small Calvinist army kept up resistance. It was destroyed and subsequently the city of Valenciennes, which sheltered many Calvinist clergymen, was besieged. It surrendered on the condition that the citizens were free to go, but despite that the conquerors made a terrible slaughter. It wouldn't be the last, either!

Philip the Second reacted furiously to the iconoclasm: I'd have preferred people kicking my father's dead body!", he raged. So he sent his best general, the Duke of Alva, with an army of 10,000 regulars to the Netherlands, with the order to punish everyone who had directly or indirectly taken part in the iconoclasm and all those who had attended Calvinist meetings. The coming of Alva started the flight of hundreds of thousands of Dutchmen to other countries. Some of them fled to England and Germany, others sought shelter in virtually inaccessible marshy and forest regions of the Netherlands. Among the refugees was only one man of the highest nobility. He was Prince Willem of Orange, a scion of the small German dynasty of Nassau, who had inherited from a cousin the French principality of Orange and large regions in the Netherlands. He was brought up at the court of Charles the Fifth and had occupied high posts there. But in his young days he had led a happy and carefree life and nothing showed that this man was to become the Dutch "Father of the Fatherland". This catholic-imbued son of Lutheran parents came to oppose the Spanish rule because he was averse to hunting heretics and religious persecutions. It was then that he realized what his task was to be, and he accepted all his consequences, which he knew would be heavy.

(Radio Nederland)

From the Mailbox

"How to Run a Christian College"

Dear Rev. Quartel,

Your article in C.C., April 11 '68 under the awe-inspiring title 'How to run a Christian College and Seminary' really caught my attention. But having read it a number of times, I found that your title should have read: How Christians run a College and Seminary. You have told us least about that which is most important, namely: how Christian our College is, how the radically new life in Christ is worked out by the professors in their various subjects. By this I do not want to cast doubt upon their soundness in doctrine. I only ask, with the readers of C.C. in mind, how these profs apply that faith in a radical way in the subjects they teach.

You wrote: "It would be claiming too much to say that they all hold equally strong-impressive convictions. But it is heartening to notice that all are struggling sincerely to present a distinctively Christian approach to their peculiar subject matter." Now, give examples of that. Show how they do this in economics, sociology, psychology, art, physics. Because this is what counts. All these other things you mention, like good administration, efficient buildings, even people who sacrifice to this cause, are also found in the world outside of Christ. But the integrated Christian faith, that is the main concern of How to run a Christian College. And it reflects poorly on our institution that you say so little about this.

Old roommate, give us a well shaken, overflowing measure of that most essential stuff.

Cordially,
Rev. J. G. Groen

REPLY

Dear John,

It sure is good to hear from you again. And it is good too to notice that, though you are much older now since we last roomed together, you are as sharp as ever.

You are right, the title of my report is misleading. I intended it as a statement of a problem. But it gives the impression that I know all about running a christian college and seminary. And that just is not so.

As for the contents, you want to hear something about integrate christian teaching. Examples. For the sake of the readers of C.C. I agree that such a description would serve our readers well. But sorry, I am not able to give it. Aren't you asking quite a bit? For in order to give such proof, you would need a long and intimate acquaintance with the college and seminary.

You must remember that what I wrote was a report about the meeting of the Board of Trustees. I was neither at liberty, nor able to write more than what transpired there.

If you want examples of what happened there, I could tell you about the interviews we had with several members and future members of the staff. To each one we put the question what the christian faith meant for teaching in their field. And we were heartened with the answers of several. They are struggling with the problem, they are putting a sincere and tremendous effort in answering that question. Could we ask for more than struggle? There wouldn't be anyone who thinks that a professor or anyone for that matter should have all the answers.

I could remind you of the interview with Prof. Donald Wilson who is supposed to be a real heretic according to some. That is the height of degeneration at Calvin. And one set out to prove it. Well, all we could discover was a man who is struggling with the issues, through it all remaining loyal to the infallibly inspired Word of God.

I admit that my article is rather laudatory, if that is what you reacted to. Purposely so, though. For many years I have heard little but criticism of our schools. Many thought it so bad that we could as well send our sons and daughters to the public universities in Canada. I believed a lot of this. Now I see the other side of the picture. It is a side that has rarely been told, that is not very often heard. I am rather sick of the negative side of the story. And I thought it was time the other was told too once.

I just hope it is not considered a sin to speak well of Calvin in our circles, seeing I have received several reactions to my report, stating their dislike over my positive report.

Let me hear of you again,

As always yours,
Jack Quartel

•

Dr. Martin Luther King

Dear Sir,

Of late much has been spoken and written of Dr. Martin Luther King. He has been eulogized in many ways. Death seems to bring out the best that is in a man.

I am not so much aversed to this kind of praise, even for Dr. King. He was undoubtedly a great man in many ways. But I am a little surprised by the type of acclaim he received in the Christian press, among them, *Calvinist Contact*. What I mean is that he is hailed as a great man of God, a loyal servant of Jesus Christ. Now I do not want to say that he was not among God's people. I do not know him well enough for that. But by the same token, I wonder whether we know enough about him to say that he was a kind of martyr for Jesus Christ. I have not read everything Dr. King wrote, but from what I have heard and read about him and from him, I can readily conclude that he was a great humanist, but I have never really come across anything that resembles a genuinely biblical, orthodox conception of Christ and his atoning work. And that, after all, is the deciding factor. Dr. King has said many times and in many different ways that he "tried to love and serve humanity." He also tried to bring the Bible and Christianity into his program now and then, but I still have my doubts about his conception of Christ's work of redemption. Is it then justified to speak of him as "God's servant," or as "this brilliant man of God," as the sermon in your paper stated? Frankly, I was not impressed in any way by this "sermon."

Just because a man tries to correct injustice among men and is a great promoter of love and equality among men, does not automatically make him a Christian. Mrs. Roosevelt and Mr. Ghandi did the same, but I for one would not want to call them servants of God. We do well to remember what Dr. Van Riessen says in his book, *The Society of the Future:* "The command, *'Love thy neighbor,'* is a Christian precept, but when detached and removed from the framework of the great commandment: *'Love the Lord thy God with all thy heart . . . ,'* it ceases to be such in a very real sense. It is likewise erroneous to think that compliance with the command to love one's neighbor is at the same time a fulfilment of the chief commandment to love God." (p. 102)

Sincerely,
(Rev.) J. Tuininga

Let's Play Chess

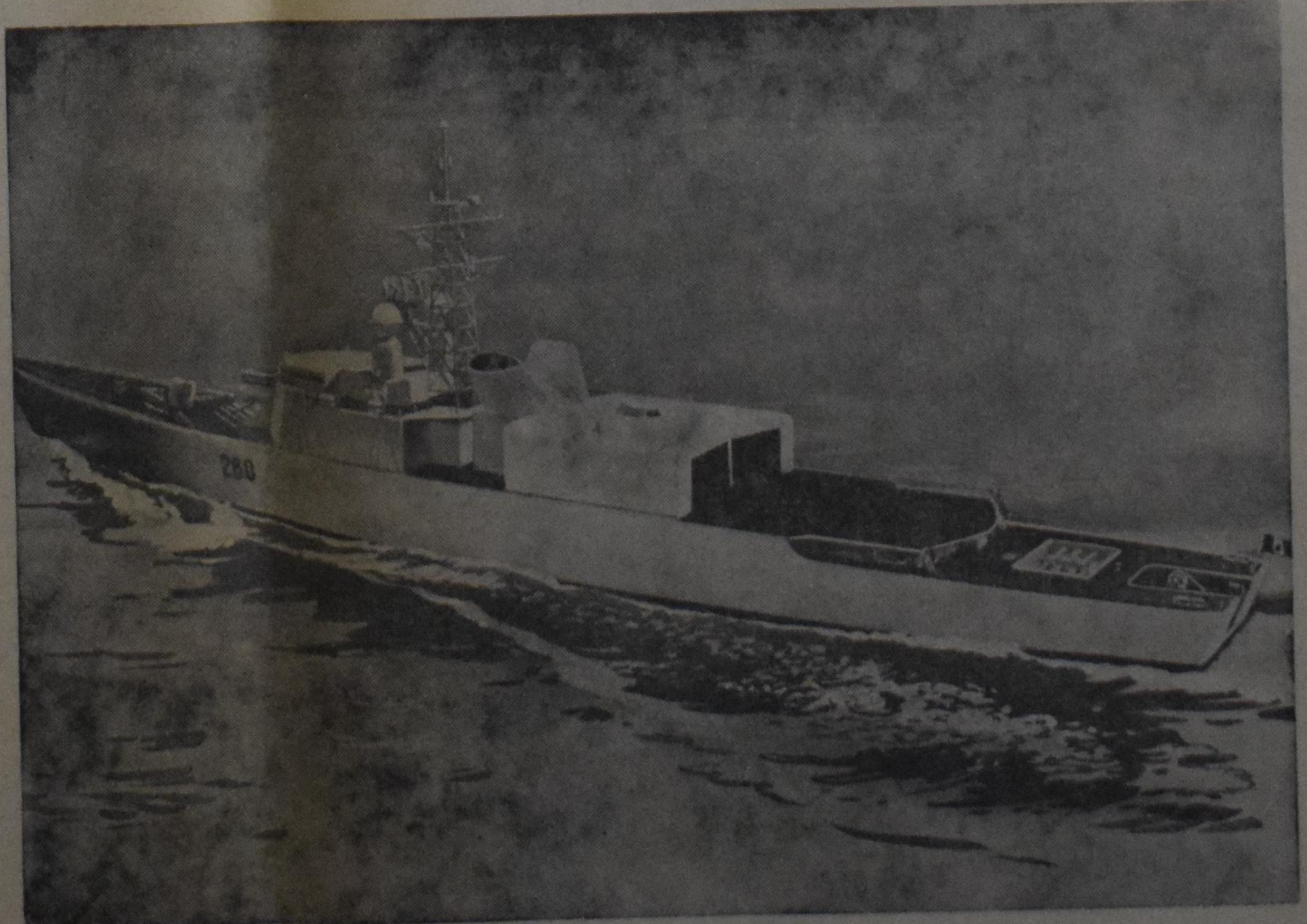
Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MAY

No. 302	No. 303
Author: F. Healey	Author: S. Ceder
Black: 7 pieces	Black: 9 pieces
White: 12 pieces	White: 9 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points	White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. This second series has some surprises, although our veterans will discover and master them. In my opinion neither one is very difficult.
2. No. 302 may cost you quite some time. Although black hardly can move any of his pieces, you will have trouble with finding the necessary key for white. But by that time the solution will be evident.
3. My objection to No. 303 is that its position is very artificial. The keymove can easily be found. Do not forget to add the threat; at least, if there is any.
4. The solutions of the May problems should be sent to the chess editor personally on or before the 20th of June. Those who do not live in Ontario have time till June 25.

CANADA'S MARINE MODERNISEERT — Het Department of Defence Production heeft opdracht gegeven voor de bouw van vier torpedojagers waarop ook helicopters kunnen landen — de Iroquois, Huron, Athabaska en Algonquin — die gebruikt zullen worden door het Maritime Command van de Canadese Strijdkrachten.

(Telegram Photo)

Labour Relations in Holland

by H. GEORGE FRANKS, M.B.E.

While the projected restrictions on investments abroad which have been forced on the United States Government naturally give rise to a certain amount of anxiety in Holland at a time when efforts to attract American firms to establish themselves here are being intensified, these are not the only problems which are facing foreign enterprises operating in Europe and the Netherlands.

In England, of course, there is the ever-present threat of still more nationalization, and although that danger does not seem to exist here, there is nevertheless a new situation arising in Dutch industry which can have considerable effect on managerial policies.

The main features of this new situation were recently very bluntly explained to the members of the American Chamber of Commerce in Holland by Mr. J. Bosma, President of the Federation of Netherlands Industry and Commerce, in a luncheon speech which pulled no punches.

Pointing out that the present generation of workers in industry is very different in temperament and outlook from what Dutch employers have been accustomed, Mr. Bosma gave what might almost be regarded as a six-point warning of changes that will have to come.

Point Number One was that managements must now be willing to discuss problems with those groups of workers who are able to make a positive contribution when important decisions are about to be made.

The second point was that responsibility must now be delegated even to the lowest grades.

A third point was that the fullest possible information must be given to the workers about the operations of the enterprise without hiding behind the often poor excuse that it might damage the firm's interests, because it must always be realized that unnecessary reticence produces mistrust and resistance.

Point number four was that the so-called essentials of each private enterprise must be carefully analysed to find out which are real and which are merely useless frills.

The fifth point was that much more attention must be paid to the establishment and encouragement of a Works Council in every enterprise, as recent experience in Holland has shown that such bodies do not in any way damage the employer's position but are very useful internal instruments of communication and understanding.

And the last point was that means must be adopted to give Dutch society in general a clear image of the present-day employer and his aims.

The new problems arising in the industrial field in the Netherlands are undoubtedly vitally changing the position of every employer in the country. By realizing this now, the necessary modifications of managerial policy can be successfully introduced without strife. Dutch trade unions are probably the most realistic and reasonable in Europe, but they now seem determined to have a greater say in the running of the enterprises in which their members work. They are calling for more insight into the policies and management of companies, and real participation in more than just production. They are opposed to nationalization and accept the system of private enterprise, provided the employers will meet certain requirements in the matter of greater employer-worker cooperation in other things than only wage negotiations.

Only gradually, moreover, is it being realized in industrial management that the younger workers of today are not so prepared as older workers to accept orders or responsibility without knowing more about reasons and purposes.

An understanding of Mr. Bosma's six points is all the more necessary because new legislation can be expected this year which will probably include provisions for closer participation of the workers in the policies of the management. It is for this reason, too, that keen discussions are now in full swing on how best to meet the coming challenge.

— Radio Nederland.

DE CANADESE KUNSTSCHILDER DICK VAN DEN HOOGEN is geboren in Nederland. Hij is onderwijzer in Calgary en zijn werk is reeds in Toronto, Montreal, Vancouver en Calgary tentoongesteld geweest. Onder zijn portretten bevinden zich verschillende studies van Indianen en Eskimo's.

(Calgary Herald Photo)

Have you moved?

Perhaps you moved, have sent a "Change of address" and did not receive the paper at the new address?

It is possible! Please have some patience!

WE HAVE PURCHASED A NEW ADDRESSING MACHINE and consequently, we have to renew all our stencils which is a time consuming job.

If you have sent your change of address but still don't receive Calvinist-Contact, just wait. Do not write the second time. After a few weeks we hope to have everything under control again and then- - - we can even serve you better than before.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Hits
6. Tapestry
11. Illumine
12. Period of tranquility
13. Marshal
14. Ablaze
15. Snake charmer's clarinet
16. Mexican rubber trees
17. American Indians
21. Likely
24. Star of Scorpius
28. Slightest
30. Body of Moslem scholars
31. Pay
33. Wine cask
34. Inquired
36. Dog star
39. Float
43. Dish
45. Tooth
46. Flower
47. Shaped like an egg
48. Prophets
49. Concise

DOWN
1. Thick slice
2. Telegraph
3. Monster
4. Clan chief: Scot.
5. Eye inflammation
6. Wallaba
7. Rejection
8. Fence
9. Measure of land
10. Observes
18. Schedule of prices
19. Preposition
20. Musical study
21. Than: Ger.
22. Caress
23. Oriental porgy
25. Soak flax
26. Ostrich-like bird
27. Polish river
29. Splash
32. Former premier's monogram
35. Moved, as cattle
36. Resorts
37. Otherwise
38. Crown
40. Wing-like
41. Butter, lard, grease, etc.
42. Source of shade
44. Bitter vetch
45. Witty saying

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

THE WORLD AROUND US

Economic Sanctions and Rhodesia

A few weeks ago Britain asked the United Nations Security Council to increase the sanctions against Rhodesia. The countries that had agreed to sanctions in 1966 when Britain first brought it to the Security Council were requested to add such items as refusing any white Rhodesian a passport or prohibiting travel on their national airlines. It seems then that the initial sanctions have not been effective. This is not really so strange. Although the initial British expectation was that Rhodesia would be brought to her knees in a very short time, this did not happen. Sanctions can take many forms. In the case of Italy in 1935 they were applied by the members of the League of Nations to force Italy to give up her conquest of Ethiopia. But they were not successful then either — mainly because not all countries joined in the sanctions and also because oil was not put on the list for fear that it would bring large-scale repercussions.

The problem of trying to make international sanctions effective are many. It first of all is necessary to obtain concensus of the members who deal with the nation involved. Regardless of how speedily sanctions are applied, they take time to become effective. Then, the target of the sanctions may be an important supplier of raw materials which other nations can ill afford to do without. It may also bring about a severe balance of payment deficit for the sanctioning country. And finally, both non-members and members of the organization imposing sanctions may dissociate themselves wholly or partially from the collective effort and so weaken its impact. Implementation of sanctions even by participants may also be less than complete. All these difficulties are present in the case of sanctions against Rhodesia and this makes it so very difficult to obtain any concrete results.

Rhodesia is a British self-governing colony in which some 250,000 whites enjoy a virtual monopoly of political and economic power over an African population of approximately four million. Rhodesia was denied independence in 1964 until such time as certain basic requirements regarding the position of the African population were assured. The British government wanted: guarantees of unimpeded progress towards majority rule and against retrogressive amendment of the Constitution, improvement of the political status of the African population, a relaxation of racial discrimination, consultation with the people of Rhodesia as a whole on a proposed formula for independence and a guarantee that neither majority nor minority could oppress the other. The required guarantees were not forthcoming and protracted negotiations between the Rhodesian and British government ended in failure. The Rhodesian government chose to defy Britain and the world by making a unilateral declaration of independence (UDI) on November 11, 1965. A number of African nations demanded that force be used, but Britain wanted a peaceful settlement and imposed a wide range of political and economic sanctions. Many African nations followed Britain's lead; in September 1966, at the London Commonwealth Conference, the Commonwealth nations agreed to impose sanctions against Rhodesia and on December 1966 the Security Council of the United Nations, on Britain's initiative, declared the situation in Rhodesia to be a threat to international peace and ordered mandatory economic sanctions. At the time of writing U.N. members are obliged to embargo the export of arms, ammunition, vehicles, aircraft, and oil to Rhodesia, and to ban the imports from Rhodesia of tobacco, chrome copper, iron ore, pig iron, sugar, meat and meat products, hides, skins and leather. Emphasis was placed on crippling Rhodesia's export trade and so depriving her of the foreign exchange needed for essential imports (British and Commonwealth sanctions cover a much wider range of transactions.).

Why are the sanctions not effective then? There are a number of reasons. The decision to apply sanctions was not unanimous. France and the Soviet Union abstains from voting. There is no coordinating machinery set up inside the United Nations; there is no expert committee supervising the sanctions, or systematic investigation or publication of details of sanctions-breaking. Even though sanctions have now been in force for over two years (for one year on a voluntary basis and for a second year under the mandatory resolution of the Security Council), there is little evidence that Rhodesia is hurting. There has been some erosion of prosperity, particularly in the agriculture section, but tobacco farmers are switching to other crops and industrialization is increasing and diversifying. Much of the economy is still characterized by African subsistance farming, which would scarcely be touched by external embargoes. It appears that the Africans in Rhodesia are being hurt more by the sanctions than the whites are. Imports that totalled $359.4 million in 1965 dropped sharply to $252.6 million in 1966, but were up to about $330 million for 1967. Exports have suffered more. From $494.1 million in 1965 they dropped to $313.2 million in 1966, but are up again to about $382.8 million for 1967. Rhodesia thus has a healthy balance of payment. Employment has not suffered unduly, and white immigration in 1967 was up. The Smith regime is still very firmly in power, and the few whites who spoke out against his UDI now seem to have accepted the situation. Rhodesia has a strong defence force which can cope with any incursions of African guerilla bands.

The failure of the sanctions is in a large part due to Portugal and South Africa. Both these nations have given active material support to Rhodesia and have acted as efficient intermediaries by facilitating both the export of Rhodesian goods under embargo and the transshipment of embargoed imports to Rhodesia. South Africa has given important financial backing to Rhodesia, and large-scale mining and industrial interests in the Republic have a stake in Rhodesian development. In addition, Rhodesia's small neighbours, Malewi, Botswana, and Lesotho, have made it clear that they cannot afford to apply U.N. sanctions in full because of their dependence on trade with Rhodesia, and because of their vulnerability to counter-sanctions. Provided Rhodesia has the means of payment, the import of non-embargoed goods from sources outside Britain can continue; and it appears that France, Japan, and Italy (in that order) have been filling the gap left by the elimination of many British goods. But evasion and circumvention of sanctions have been widely practised, even in Britain.

It appears to be obvious that money speaks louder than principles. As long as nations see that profit can be made, they will trade, even though they may do it in a clandestine manner, so public opinion will not turn against them. But it also is apparent that sanctions seem powerless to change a nation's policy, especially when it concerns an internal policy. The United States embargo against Cuba is another obvious example of this. Many nations object in principle to the application of sanctions when an internal policy is in question. This can be a valid answer, but should not human conduct be a larger guideline than national sovereignty? If the nations of the world, and especially the democratic countries **stand idly by and do nothing**, they may as well stop speaking of human rights, fair play, and the right of self-determination of each man.

J. J. Bout

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

On April 22, 1968 the Lord blessed us with another baby girl, a sister for Sandra. We named her

BRENDA JOY

Her thankful parents are
Bruce and Vicky Dykstra.
1 - 650 Brownsey Ave.,
Duncan, B.C.

With deepest gratitude to the Lord, we announce the arrival of our son

RICHARD

born May 1, 1968.
Mr. and Mrs. G. Olthof.
A brother for Jerry, Ann, and Peter.
R.R. 3, Simcoe, Ont.

Thankful to the Creator of Life we are happy to announce the birth of our daughter

MARIE ANNE

A sister for Annette Joy.
May 5, 1968.
Warner and Marenie Koiter (nee Hamming).
79 English Street,
Strathroy, Ont.

Peter and Joanne VanderLeek, nee Kroeze joyfully announce the birth of their son

GERBRAND JOHN

A brother for Kevin, Wendy.
May 7, 1968.
7 lbs. 12 ozs.
173 Oneida Blvd.,
Ancaster, Ont.

We thank God for the miracle of new life, an 8 lb. son

DAVID EDWIN

born on May 12, 1968.
Mr. and Mrs. Henry J. Bulthuis.
17 Muncey Ave., Rexdale, Ont.

Mr. and Mrs. Jan Vander Steop of Winona, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

NELLIE JOHANNA
to
Mr. BEN ELFERINK

son of Mr. and Mrs. B. Elferink of Grimsby, Ont. on Saturday, May 18th, 1968 at five o'clock, Fruitland Christian Reformed Church, Fruitland, Ont.
Rev. L. Praamsma officiating.
Future address:
Kelson Avenue North,
R.R. 2, Grimsby, Ont.

Mr. & Mrs. George van Beek of R.R. # 3, Fergus are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

MARGARET
to
THEODORE KLOOSTRA

son of Mr. & Mrs. Nick Kloostra of Wingham.
The wedding will take place D.V. on Saturday, June 1, 1968 at 2:30 p.m. in the Christian Reformed Church, Guelph, Ontario. Rev. G. Nonnekes officiating.

1923 — May 9 — 1968

We are grateful to our God for the 45th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

JAN CHRISTIAAN KNIBBE
and
IDA KNIBBE—KADIJK

Their thankful children:
Willy and Maarten Verkuyl, Hickson, Ont.
Emo and Myra Knibbe, Richvale, Ont.
Andy and Rita Knibbe, Brampton, Ont.
Bill and Riek Knibbe, Ogden, Utah, U.S.A.
Jan Knibbe, Hoofddorp, Holland.
and 19 grandchildren.
Kruisweg 963,
Hoofddorp, Holland.

1928 — 1968

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders en grootouders

LAMBERTUS HENDRIK DE GROOT
en
JANNETJE DE GROOT—DE VRIES

op 10 mei de dag te herdenken, waarop zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Het is onze wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en ons wil sparen.

Hun dankbare kinderen:
Corrie de Groot-Leene, Ermelo (Ned.).
Cor en Ann de Groot, Richmond, B.C.
Bert de Groot, Vancouver, B.C.
Dave en Nel Wood, Burnaby, B.C.
Marius en Corrie de Groot, Agassiz, B.C.
Bill en Carol de Groot, Burnaby, B.C.
Ben en Helga de Groot, Vancouver, B.C.
en alle kleinkinderen.
Lougheed Highway,
Agassiz, B.C.

Buitenpost 1928 — Chatham 1968

With gratitude to the Lord, we celebrated on May 10th, 1968 the 40th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

JOHN VAN BEETS
and
PATRICIA VAN BEETS—NICOLAI

That God may bless and keep them in His care, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Grace & Mike Pietens, Chatham, Ont.
Hilda & Gerald Schippers, Dresden, Ont.
Winnie & George Vroom, Rexdale, Ont.
Frances & Herman Vellinga, Chatham, Ont.
Louisa & Walter Timmermans, Chatham, Ont.
Sylvia & Henry Van Minnen, Chatham, Ont.
And 20 grandchildren.
86 West Street, Chatham, Ont.

De 11de mei 1968, D.V., hopen we met onze geliefde ouders

JELLE KUPERUS
HENDRIKA KUPERUS—HUIZINGA

de dag te herdenken dat zij voor 45 jaar getrouwd zijn.

Moge de Here hun nog vele jaren sparen voor ons allen.

Hun liefhebbende kinderen:
Selkirk, Ontario:
Arthur en Susan De Boer,
Sussex, New Jersey, U.S.A.:
John en Sonja Kuperus.
Nick en Jennie Kuperus.
Henry en Harriette Kuperus.
Miles en Anna Kuperus.
en 28 kleinkinderen.
Sussex, New Jersey, U.S.A.

On May 18th, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

JOHN TRIEMSTRA
and
BOUKJE TRIEMSTRA—BOORSMA

their 40th wedding anniversary.

That God may bless and keep them for many years to come is the wish and prayer of their thankful children and grandchildren.

Barbara and Ron Vanderheide, Foldens Corners, Ont.
John and Lemmy Triemstra, Essex, Ont.
Stan and Eleanor Triemstra, Woodstock, Ont.
Charles and Elsie Triemstra, Embro, Ont.
Tilly and Henry Vanschepen, Folders Corners, Ont.
Betty and Henry Schut, Woodstock, Ont.
and 22 grandchildren.
454 Norwich Ave.,
Woodstock, Ontario.

With gratitude to the Lord, and thankful for His blessings, we hope to remember on May 19, 1968, the fortieth wedding anniversary of our dear parents and grandparents

DIRK VAN WIEREN
and
AAFKE VAN WIEREN—WIELENGA

Their thankful children and grandchildren:
Herman and Jane Van Wieren, Carol and Audrey.
Clarence and Rita Van Wieren, Patricia, Robert, Kenneth.
Wm. and Betty Van Wieren, Grace, Wilma, Richard, and Astrid.
Bertha and Richard Fennema, Audrey, George, Derrick, Martin, and Anna.
Irene Van Wieren.
Open House from 2-5 P.M. at home on Monday, May 20.
London Road, Hensall, Ontario.

Emmen 1928 — Grimsby 1968

"In all thy ways acknowledge Him and He shall direct thy paths." - Proverbs 3:6.

On May 26, 1968 our parents

BOUKE JAGT
en
ANNA MARIA JAGT—KOOI

hope to celebrate their 40th wedding anniversary, the Lord willing.

Our wish is that God may bless them in His care for many years to come.

Lammert & Corry, Rocky Mtn. House, Alta.
Evert & Trudy, Grimsby, Ont.
Albert & Fenny, Waterdown, Ont.
Jerry & Anja, Barrie, Ont.
Dick & Carole, Eckville, Alta.
Tini & Andy, Leslieville, Alta.
Robert & Sharon, Grimsby, Ont.
Onno & Terry, Fruitland, Ont.
25 grandchildren.
Reception on May 26, from 2-5 P.M.
May 1968.
Grimsby, Ont.
Oakes Road South.

The Lord willing, we hope to celebrate on May 20th, 1968, with our parents and grandparents

AAN LOOYENGA
and
DIRKJE LOOYENGA—KOOISTRA

their 40th wedding anniversary.

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us, is our wish.

R.R. 2, Acton:
Dorothy and Jake Kuiken. (Dorothoy, Charles, Susan and Helen).
Willowdale, Toronto:
Susan and Symon Boonstra. (Jack, Diane and Arthur).
R.R. 4, Acton:
John and Ali Looyenga. (Richard, Harry and Sidney).
Willowdale, Toronto:
Bert and Ann Looyenga. (Brenda).
35 Wellington Street,
Acton, Ont.

On May 11, 1968 our dear parents

POPKE KOOTSTRA
and
JOHANNA KOOTSTRA—POSTHUMUS

will celebrate, the Lord willing, their 35th wedding anniversary.

We pray that God will continue to guide and bless them in the coming years as He has in years past.

Wes & Pat Kootstra, Sarnia, Ont.
Richard & Rachel Kootstra, Smithville, Ont.
Bruce and Vicky Dykstra, Duncan, B.C.
Gary and Henny De Groot, Hannon, Ont.
and 10 grandchildren.
R.R. # 2, Smithville, Ontario.

On May 11, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents

JOHN KLOMPMAKER
and
A. KLOMPMAKER—OOSTING

We pray that the Lord will bless them and keep them in His care for each other and for us for many years to come.

Edward and Jenny Klompmaker, Stirling.
Rudy and Joan Klompmaker, Stirling.
Stewart and Ann Klompmaker, Stirling.
Lambertus and Greta Klompmaker, Bowmanville.
Lammie and John Kwantes, Port Credit.
Betty and John (engaged).
John and Anne Marie (engaged).
Tony.
And 11 grandchildren.
Stirling, Ont.

On Monday, May 20, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our parents

DOUWE HIBMA
and
DOETJE HIBMA—ALGERA

That God may bless them and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children.

Gay and Marthinus Datema, Blyth, Ont.
Cobie and William Hanenburg, Innerkip, Ont.
Richard and Wendy Hibma, London, Ont.
John and Mary Ann Hibma, London, Ont.
Sippe and Delia Hibma, London, Ont.
and 13 grandchildren.
1128 Adelaide Street,
London, Ont.

For sale:

175 ACRES

in Prince Edward County, 2 barns, 1 house, 2 pig pens, 1 machine shed, garage, 3 wells, 3 never go dry springs. Gerald Ellis, Milford, Ontario, Route 2. Phone Greenwood 476-4084.

EXPERIENCED MAN WANTED

to manage large acreage farm. Cash crops only. House available. Box 173, Brantford, Ont. Phone 484-2952 Mt. Pleasant, Ont.

MOVING TO GRAND RAPIDS?

For sale: Good family home, near Calvin College and Oakdale Christian School, reasonable price and terms. G. J. Spykman, 928 Calvin S.E. Available in June.

On May 24th, 1968 was a family together hope to celebrate, the Lord willing, the 35th wedding anniversary of our parents and grandparents

NORMAN JOHN and
JANET FRIEND

who reside at Woodbridge, Ontario.

Nelly and John De Kok, Jennifer, Adrienne, Jacqueline.
Rina and Renny Van Beek, Randolph, Raymond, Roger.
Jeannette and Sietze de Jong, Henry, Norma-Jeanne, Marion, Sherry.
Bill and Carol Friend, Shannon, Kelly.
Frank and June Friend.
Norm and Linda Friend, Jeffrey, ?
Eveline and David Bassie, Pamela.
Margaret and Locksley Stuffles, John.
Jack and Grace (engaged).
Pete.

We are deeply grateful to our God for the abundant grace and blessings He has given them and their children, and pray that they with us may continue in His grace for many years to come.

On May 19, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

WYBE MIEDEMA
and
ANNA MIEDEMA (VERBEEK)

their 30th wedding anniversary.

That God may continue to spare them for many more years is our wish.

Their thankful children:
Klaaske and Harry VanderKooij,
Anna and Raymond, Kettleby.
Robert and Eva Miedema, Shirly, Alliston.
Sam and Marjorie Miedema, Wayne, Alliston.
Donald Miedema, India.
Dirk Miedema, Alliston.
Box 1093,
Alliston, Ontario.

Te Deum Laudamus.

On May 24, 1968, D.V., we hope to celebrate with our parents and grandparents, the

Rev. & Mrs. A. W. SCHAAFSMA

of Ottawa, Ont. the joyous occasion of their 30th wedding anniversary.

Peter and Joan Schaafsma, David & Michelle.
Joe and Jeanette Schaafsma, Arthur.
Andrew and Christine Schaafsma.
Jeff and Christina Wubs.
Ada and Mike.
Diane.
Arthur.
7 Gilby Drive, Ottawa 7, Ont.

On april 30, 1968 the Lord took home our beloved friend and neighbour

JOHN MENKHORST,

at the age of 40 years.

May our covenant God strengthen his wife, Dora, and 4 children.

"For he looked for a city which hath foundations, whose builder and maker is God." - Hebrews 11:10.

The neighbours and friends.

On Tuesday, May 7, 1968 our Father in heaven, in His great wisdom and incomprehensible love, called to Himself

GERBEN MOELKER,

at the tender age of 12 years.

May God comfort and give strength to Gerben's brothers, sisters, and parents.

May we all praise God's wondrous Name.

The children, staff, and board of Trenton Christian School.
Trenton, Ontario.

Private sale:

NEW PIPE ORGAN

unified, 2 manuals, 3 rank, 4th rank prepared, 5 combination pistons, full bass. Write: John H. Bergman, R.R. 5, Woodstock, Ontario, or phone 537-3058.

Lady, Dutch-Canadian, 37 years of age, attractive and good looking,

WISHES TO MEET

gentleman with pleasant personality. Preferably not over 40 years of age. Write to # 2062, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

SUMMER STUDENTS!

Who likes to live in our house? Ideal for fam. w/small children: fenced-in backyard, garage, 3 bedrooms. Available June 21-Aug. 2. Tel. 452-4671, 523 Worden SE, Grand Rapids, Mich. 49507.

WHICH GIRL

around 25 years old would like to help us in the house (between Hamilton - St. Catharines). Two boys, no heavy work, week-ends off. Letters under no. 2063, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

OLDER CHRISTIAN LADY OR GENTLEMAN

in good health to help elderly lady in caring for invalid husband. Light duties, home privileges, reasonable remuneration. Would prefer somone able to drive. Apply by letter to Aubrey Groenenberg, R.R. # 1, Dresden, Ont., Canada.

HUISHOUDSTER GEVRAAGD

voor lichte werkzaamheden en gezelligheid. Leeftijd 50-65 jaar. In 't Oosten van Ontario, dicht bij Brockville. Schrijf s.v.p. aan # 2065, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VAKANTIEPLANNEN?

Aangeboden aan echtpaar: light housekeeping, room & bathroom, private entrance, mooie omgeving, midden Ontario. Write to Box 2064, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

"Blink Bonnie"

HOUSEKEEPING COTTAGES

30 miles past Lindsay. Openings June, first 2 weeks of July and after Aug. 10th. All conveniences. Write: H. Vegter, R.R. 1, Coboconk, Ont. or tel. 454-3473.

The Guelph Christian Reformed Church is in need of

PULPIT SUPPLY

for the Sundays of June 16, 23, 30. Please contact the clerk, R. Flederus, 33 Havelock St., Guelph, Ont. Tel. 824-4374.

Wanted:

LICENSED TRUCK MECHANIC

I.K.O. Services Ltd., 71 Orenda Road, Brampton, Ont. Phone 451-3536.

INCOME HOME

with retail store possibilities situated on a valuable big commercial lot in a top location in Georgetown, the heart of the Golden Horseshoe of southern Ontario, 30 minutes from west metro Toronto. Very large four bedroom bungalow with five room self-contained basement apartment. Purchase now! The income will carry until you are ready to expand or redevelop. A real buy at $24,900.

Call

Charles Dykstra

Agent for
H. FOBERT REAL ESTATE LTD.
164 Guelph St., Georgetown
877-5213, Tor. line 364-3719.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

THE CANADIAN FAMILY TREE

Prepared by Canadian Citizenship Branch, Department of the Secretary of State, and published in cooperation with the Centennial Commission, Ottawa, 1967.

Whoever has thought that the Canadian nation consisted of people of English and French descent, is a little mistaken. The Canadian nation consists of no less than 48 nationalities. Based on the census figures of 1961, these nationalities represent a much greater number of people than the French altogether. There are 5,540,346 French people in Canada. No doubt this is a sizeable number. However, if we take just a few of the other nationalities, this number is rather small. The Germans, for instance, number 1,049,599, the Italians 535,000, the Dutch 429,679, the Ukrainians 473,337, the Americans 283,908. These are just a few.

Numbers alone do not say very much. It is of more importance what all these different people have contributed to the nation of Canada. It is therefore a laudable endeavour of the Canadian Citizenship Branch of the Department of the Secretary of State that they have compiled a book, in which a birds eye view is given of the contributions of the various nationalities to the growth and unity of this country. Without any pride it may be said that Canada would not be what it is today without the share all these foreign people have had in the upbuilding of the culture, economy and politics of Canada.

It is difficult to judge about the contents. However, taking the story of the Dutch as an example, we may say that what the book presents is a very good explanation of the contributions of the newcomers. It is not quite correct, for instance, when it is said (page 82) that both the Christian Reformed Church and the Reformed Church are two denominations in the Netherlands to which a large number of the Dutch continue to adhere. At best it can be said that the Dutch joined these churches as they come closest to their denominations in the old country, but both denominations are of American origin and not of Dutch origin, unless we go way back to the time of the Dutch settlers in the United States. Neither is it quite correct to say that the Christian Reformed Church sponsors credit unions, labour organizations, school societies and a sanitarium association (page 83). These organizations are, as we all know, not church sponsored.

This does not take away the fact, however, that we can recommend this book. It is well written and typographically excellent in appearance. It gives a clear portrait of the composition of this nation and it creates an appreciation for what the different nationalities have contributed to the growth of Canada.

The book is available for $5.00 cloth bound and $3.00 paper bound, and available at your book store or at the Queen's Printer in Ottawa.

In conjunction with the National Film Board the Department of the Secretary of State has also made a 28-minute film available, entitled "Twenty Million Canadians", dealing with the same subject.

D.F.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

uitgezonden in de 19 en 25 meterband (15.425 kC en 11.730 kC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

2 juni: (1e Pinksterdag) Lutherse kerkdienst in Den Haag
Voorganger: Ds. A. K. van der Mey

16 juni: Doopsgezinde kerkdienst in Vlissingen
Voorganger: Mej. Dr. A. H. A. Bakker

30 juni: Kerkdienst Vrije Evangelische gemeente Bussum
Voorganger: Ds. A. J. Buurman

14 juli: Hervormde kerkdienst

28 juli: Gereformeerde kerkdienst in Westzaan
Voorganger: Ds. N. A. Schuman

11 aug.: Hervormde kerkdienst in Vaals
Voorganger: Ds. W. van Waasbergen

25 aug: Remonstrantse kerkdienst in Vlaardingen
Voorganger: Ds. C. Beukman

8 sept.: Christelijke Gereformeerde kerkdienst in Hilversum
Voorganger: Ds. H. W. Eerland.

De Wereldomroep zal graag vernemen of deze kerkdiensten goed beluisterd kunnen worden en op prijs worden gesteld. Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolf-antenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door: RADIO NEDERLAND, THORNHILL, ONT.

KLM, Swissair en SAS besluiten hun Boeing 747 te standaardiseren

De KLM, Swissair en Sas zijn overeengekomen de door hen bestelde Boeing 747 straalvliegtuigen te standaardiseren voor wat betreft indeling van stuurhut en cabine alsmede beladingsmogelijkheden.

Dit betekent, dat het elk der betrokken maatschappijen mogelijk zal zijn zo nodig elkaars vliegtuigen van dit type te bedienen. Een gevolg van deze overeenkomst is tevens, dat men gezamenlijk overleg zal plegen met de Boeing Company inzake eventuele modificaties. Deze overeenkomst, waaraan langdurige en diepgaande besprekingen zijn voorafgegaan, is van grote betekenis, omdat het gebruikelijk is, dat luchtvaartmaatschappijen hun eigen denkbeelden t.a.v. stuurhut en cabine-indeling door de betrokken vliegtuigfabrieken laten toepassen. Het is de eerste maal, dat drie luchtvaartmaatschappijen uit verschillende Europese landen tot een dergelijke vorm van standaardisatie hebben besloten.

Zoals bekend heeft de KLM drie Boeing 747 straalvliegtuigen, die plaats bieden aan maximaal 400 passagiers, in bestelling; de SAS en Swissair ieder twee.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for Father's Day?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.